

தங்கத் தூத்தாலின் சிறுவர் செந்தமிழ்

ஆ.தா.ஆறுமுகம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

27.03.2009

புகுமுகம்

நியூசிலாந்தின் வடபாலமைந்திருக்கும் ஓக்லன்ட் நகரிலிருந்து தமிழார்வலர் திரு. இராச. செல்வராசா அவர்களால் தமிழரை ஒருங்கிணைக்கும் நோக்கிலும் தமிழர்க்குப் பலமாக அமையவேண்டும் என்னும் பண்பட்ட நோக்கத்தில் 'ப(ா)லம்' திங்கள் இதழாக வெளியிடப்பெற்று வந்தது.

இதழாசிரியரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரின் சிறுவர் செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள் எழுத விரும்பினேன். அவருடைய நூல் கிடைக்கப்பெறாமையால் சோமசுந்தரப் புலவரின் பேரனார் கலாநிதி சி. இளங்கோவின் உதவியை நாடினேன். "பதிக்கப்பெற்றிருந்த நூல்கள் விற்பனை நிலையங்களிற்கூட ஒழிந்து விட்டிருந்தன; மீள் பதிப்புச் செய்ய விரும்பியபோது பழைய நூலொன்றின் படப்படியே (Photo copy) கிடைத்தது." என, அதன் படி ஒன்றை அனுப்பி உதவினார்.

அந்தச் சஞ்சிகையில் வெளியாகிய 12 கட்டுரைகள் சிறிய நூலாகத் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. இக்கட்டுரைகளை எழுதத் தூண்டியவர் இராச. செல்வராசா.

இவர்களுக்கு முனமு வந்த நன்றி.

ஆ.தா.ஆறுமுகம்

101, இப்பூனி வீதி
லோவர் ஹட்
வெலிங்டன்
நியூசிலாந்து
27. 03. 2009

பொருளடக்கம்

தங்கத் தாத்தா	1
கடவுள்	6
அம்புலி	10
வெண்ணிலா	14
தாடியறுந்த வேடன்	17
கத்தரி வெருளி	20
ஆடிப் பிறப்பு	27
ஆடு கதறியது	32
ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டு துலை	42
மனம் நிறைந்த செல்வன்	47
பவளக் கொடி	54
எலியும் சேவலும்	56

தங்கத் தாத்தா

யாழ்ப்பாணம் நவாலியூரில், கவிஞனாகத் தோற்றிய சோமசுந்தரப் புலவர் பழமையும் புதுமையும் வாய்ந்த செந்தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வர். வரகவி என்று சிறப்பிக்கும் புலவர்களுள் ஒருவராகக் கணிக்கப்படக் கூடியவர்.

கீரிமலையில் சைவசித்தாந்த மகாநாடொன்று நடந்தது. அது 1940 என்று நினைக்கிறேன். மகாநாடு நிகழ்ந்த சிறாப்பர் மடாலயம் பூச்சரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு சிறு பீடத்தில் நிறைகுடம் குத்துவிளக்கு மலர்த் தட்டு, மற்றும் மங்கலப் பொருள்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றுக்கு முன்னே சைவப்பழம் ஒன்று அமர்ந்திருந்தது. வெண்மையாகியே விட்ட முடியுந் தாடியும் ஆழ்ந்த அறிவைப் புலப்படுத்தும் பரந்த நெற்றியும் மாம்பழம் போலும் மேனியில் முக்குறி நீறும் காண்போர் மனத்தைக் கவரும். வெள்ளிச் சட்டமிட்ட மூக்குக் கண்ணாடி மேலே நடுவாகச் சந்தனப் பொட்டும் சூங்குமழும் தனியழகு தந்தன. பகல் வேளையில் அசைவற்று எரியும் குத்து விளக்கின் ஒளிக்கும் திருநீற்று ஒளிக்கும் ஒப்புமை தோன்றியது. சைவப் பெருமக்கள் சூழ்ந்திருக்க நிமிர்ந்திருந்து தலைமை வகித்து உரையாற்றத் தொடங்கியபோது அறிவித்தலில் உள்ளவாறு சோமசுந்தரப் புலவர் என உணர்ந்தேன். பள்ளி மாணவனாக அந்நிகழ்வின் அமைப்பாளராகச் செயற்பட்ட என் குருவுக்கு உதவிபுரிய நண்பர் சுப்பிரமணியத்துடன் சென்றிருந்தேன். அப்போது அவரைப் பற்றியோ பழுத்த அநுபவக் கவிதைகள் பற்றியோ அதிகம் அறிந்திருக்கவில்லை. "ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே, சுத்தரித் தோட்டத்தின் மத்தியிலே நின்ற காவல்புரிகின்ற சேவகா" என்ற பாடல்களைப் பாடித் திரிந்திருக்கிறேன். ஆனால் அவை இந்தப் பவள வாயிலிருந்து தான் தோற்றியவை என முன்னரே தெரிந்திருக்கவில்லை. கீரிமலையிற் கண்ட தெய்வக் கோலம் பிற்காலத்தில் நூல்களிற் காணப்பட்ட அவருடைய படங்கள் என் அகக் கண்ணிலே நன்கு பதிந்திருக்க ஏதுவாகின. அவருடைய கவிதைகளைப் படிக்கும் போதும்,

கற்பிக்கும் போதும் அகக் கண்ணில் நின்றொளிரும் அன்றைய காட்சியை மாணவர்க்கு எடுத்துக் கூறியதும் உண்டு.

அவருடைய கவிதைகளின் சிறப்பைக் கற்றுங் கேட்டும் சுவைத் திருந்தமையாற்போலும் யாழ்ப்பாண மாநகர சபையினர் உருவச் சிலையமைத்து மதிப்பளித்துள்ளனர். இன்னுந் தமிழர் குடி பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் ஒன்றான ஜெர்மன் நாட்டிலும் நிறுவியுள்ளனர் என அறியவருகிறேன். அந்நாட்டிற் சிறுவர்க்கு நன்கு திட்டமிட்டுப் புதிய சாதனங்களையும் பயன்படுத்திக் குழந்தைகளுக் தமிழ் மொழி கற்பிப்பதுடன் திங்கள் வெளியீடுகளும் கருத்தரங்குகளும் நடத்துவது பற்றியும் இங்கே குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்திலும் இந்தியாவிலும் சைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்க அயராது உழைத்தவர் ஆறுமுகநாவலர். அவர் வளர்த்த தமிழ், சைவ உணர்வு வாய்ந்த பரம்பரையில் வந்தவர் சோமசுந்தரப் புலவர். மற்றொருவர் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். இருவரும் அறிவார் கூடிக்குலாவுவர். 'வஞ்ச மனத்தார்க்கு அஞ்சா உரன் வாய்ந்த' நாவலர் பெருமான் பற்றிப் புலவர் பாடிய பாடலின் சில அடிகள்:

"வாடிய பழைய தமிழ்மொழி தழைய
மழைபொழி கலைமுகிலே
பரமத திமிரக் குரைகடல் சுவறப்
பருகிடு தவமுனியே
பரனருள் நீறும் சிவமொழி வீறும்
பரவிட அருள் குருவே . . ."

புலவர் ஆங்கில ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தபோதும் அவரிடம் தமிழ்ப் பண்பாடும், பழமையைப் பேணும் விருப்பும் அவரிடம் குடிகொண்டிருந்தன. புதுமையும் பழமையும் வாய்ந்தவை இவருடைய கவிதைகள். புதுமை என்றவுடன் எவர்க்கும் புரட்சிப் பாடல்களே மனதிலே தோன்றும். இவருடைய காலத்திலே அரசியற் போராட்டம் இலங்கையில் முதன்மை பெற்றிருக்கவில்லை. பெரும்பான்மை இனப் பூசல் வளரவில்லை. பொறாமையால் அரசியல் வாதிகளிடையே சுயநலக் கருத்துக்கள் வெளிப்படவில்லை. அதனால், அரசியலாளர் அறிஞர்களிடையே கருத்துப் போர், கொள்கைப் போர் வெளிப்பட

வில்லை. அதனாலே உணர்ச்சியைத் தூண்டும் பாடல்கள் அவர் வாயிலிருந்து வரவில்லை. அமைதியான வாழ்வு வாழ்ந்தமை அவர்தம் பாடல்கள் நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றன. மலைகளிலிருந்து பாய்ந்தும் வீழ்ந்தும் உருண்டு புரண்டு ஒலியெழுப்பிப் பாயாமற் சமவெளியிலே பொங்கிப் பெருகி அலையெறிந்து அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருந்தது கவிதாசக்தி. அநுபவ முதிர்ச்சி புலப்படும் அவரது பாடல்களிலே புதுமை என்றது குழந்தைகளுக்கு எழுதிய கவிதைகளில் அவர்களுடைய சொல்லாட்சிக்கு உட்பட்ட அழகு தமிழில் நல்வழிப் படுத்தும் பாடல்களையே குறிக்கும். கண்டிக்க வேண்டிய கருத்துக்களைக் கூறும்போதும் மனம் இளகாமாறு - ஆடு கதறியது - அல்லது மனதிலே ஆழப் பதியுமாறு நயமாகக் குத்திக் காட்டி - ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டு துலை - பாடியிருக்கிறார். கற்றோர்க்கென எழுதிய பாடல்களையும் பழகு தமிழில், ஆனால் இறுக்கமான நடையில் எழுதியிருக்கிறார். சொல்ல நினைத்தவை அகவற்பாவிலே அமையும்போது சங்கச் செய்யுள்களின் இறுக்கமான கட்டமைப்பு அமைந்து விடுகின்றது.

அம்புலி, காலைப்போது முதலான இயற்கையழகில் மயங்கிக் கிடந்து தங்கள் அநுபவ உணர்வுகளைக் கவிதையாக வடித்துத் தந்த புலவர்களுள் இவரும் சிறப்பிடம் பெறுவார். நல்லொழுக்கத்துக்கு ஆணிவேர் கடவுள் நம்பிக்கை. இந்த ஆணிவேர் ஆழச் செல்லச் செல்ல நல்லொழுக்க நெறி கைகூடும். சிறுவர்க்குக் கடவுள் நம்பிக்கை முளைத்து வளரச் செய்யக் கூடியனவாகவும், கூடி ஆடிப் பாடி இன்புறத் தக்கனவாகவும், அழகுணர்ச்சியைத் தூண்டுவனவாகவும், மறைமுகமாக அறிவுரை கூறுவனவாகவும் கற்பனைச் சிறப்பு வாய்ந்தனவாகவும் அமைந்திருக்கும் பாடல்கள் நயம் மிக்கவை. இவருடைய 'இலங்கை வளம்' பாடல்கள் அவருடைய நாட்டுப்பற்றை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும், இங்கே வரும் உவமைகள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை. இங்ஙனம் அழகு தமிழில் ஆடிப்பாடத் தரும் பாடல்களைத் தந்தமையாற் குழந்தைகள் **தங்கத் தாத்தா** என அழைக்கலாயினர்.

சிறுவர் மட்டுமன்றித் தமிழ்க் கல்வியறிவுடையோரும் படித்து நயக்கும் பாடல்களும் எழுதியுள்ளார். காளமேகப்புலவர் காலத்திலே

"இம்மென்னும் முன்னே எழுநூறும் எண்ணூறும் அம்மென்றால் ஆயிரம் . . . " ஆக்கும் ஆற்றலே புலவன் ஒருவனுக்குச் சான்றுப் பெயர் தரும் சூழ்நிலை இருந்தது. மேலும், புலவன் என்றாற் சிலேடைக் கவி பாடவல்லனாதலும் வேண்டும். தங்கத் தாத்தாவும் அத்தகைய சிலேடைச் சிறப்பினாற் கவரப்பெற்றமையாற் போலும் தானும் சிலேடைக் கவிகள் சில பாடியிருக்கிறார். மிளகுக்கும் வள்ளி நாயகிக்கும் சிலேடையாக,

"குன்றிற் பிறந்து கொடியிடை உண்டாகு முருகு
ஒன்றி மலச்சிக்கு ஒழித்தலால் - என்றும்
அழகுவளர் வேலாயுதச் செம்மல் வெற்பில்
மிளகு வள்ளி நாயகி என்போம்"

மிளகு குன்றிலே உண்டாகி வளருகின்றது; கொடியின் இடைக் கணுக்களில் தோன்றும்; வாசனை(முருகு) சேர்ந்தது; மலச்சிக்கலைத் தீர்க்கும் மருந்துமாகும். அவ்வாறே வள்ளிநாயகியாரும் குன்றிலே பிறந்து வளர்ந்தவர்; கொடி போன்ற இடையுடைய அழகிய பெண்ணாவார்; முருகனோடு கிரியாசக்தியாக ஒன்றியவர்; ஆன்மாக்களின் மும்மலச் சிக்கினை நீக்குபவருமாவர்.

தமது தந்தையார் தனக்குக் கூறிய அறிவுரை நமது இளஞ் சிறுவர்க்கும் பயன்படும் என எண்ணி "தந்தையார் பதிறுப் பத்து" என ஒரு சிறு காவியமே இயற்றியுள்ளார். "கல்வியே இருவிழி, கல்வியே இருநிதி கல்வியே துணைவன்" என்று தொடங்கியவர்

"மலர்தலை உலகிற்கு மன்னவன் இன்னுயிர்

மன்னனுக்கு இன்னுயிர் மாசறக் கற்றோர் " என்ற கூற்று சங்கச் சான்றோராகிய மோசி கீரனாரின் பின் வரும் அடிகளை நினைவு படுத்துகிறது.

"நெல்லும் உயிர்அன்றே நீரும் உயிர்அன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்"

"மன்னனுக்கு இன்னுயிர் மாச அறக் கற்றோர்" என்ற கருத்து ஆழ்ந்த பொருள் தரும்.

மேலும், புலவரின் ஆக்கங்களிற் குறிப்பிடக்கூடிய மற்றொன்று உயிரிளங் குமரன் நாடகம். சைவ சித்தாந்தத் தனிப்பெரும் கொள்கை ஆகிய பதி, பசு, பாசம் என்ற முப்பொருள் உண்மையை சிறிய நாடகமாக எழுதி உதவியிருக்கிறார். உயிர் என்ற இளவரசன் ஐம்புலன்களாகிய வேடர் வசப்பட்டு, தான் ஒரு அரச குமாரன் என்றதையே உணராமல் வாழ்ந்து, உண்மை நிலையை உணர்ந்து உய்ந்ததாக அமைத்திருக்கிறார். இது நாடகத் தமிழ் வகையைச் சார்ந்தது. சைவ உலகிற் பெரும் போற்றுதலுக்கு உரியதாக விளங்கும் கந்த புராணம் இயற்றமிழ் வகையைச் சார்ந்தது. நாயக்கர் காலத்தில் பஞ்சவதைப்பரணீ, அஞ்சுவதைப்பரணீ என்றன்ற சித்தாந்த தத்துவ உண்மைகளை வெளிப்படுத்துமவன சிற்றிலக்கிய வகையைச் சார்ந்தவை.

சங்ககாலச் செய்யுள்களின் சாயலமைந்த செய்யுள்களும் பாடியுள்ளார். இதனால் இந்நூலாசிரியர் தத்துவராயர் எனப் போற்றப்பட்டார். பெயரும் அதுவாகவே வழங்கலாயிற்று.

"அதாஅன்று,
நீல மேனி நெடுமால் போலக்
கோலம் காட்டிக் குளிர்ந்திடும் இளம்புல
சாரம் வற்றித் தரைமிசைச் சாய்ந்து
வைக்கோல் ஆகி மடிதலுங் காண்கும்"

என, தன்னை விளித்து பூ ஒன்று கூறிய அறிவுரையில் உலகம் நிலையாமையை விளக்கியதாக அமைத்துள்ளார். அதாஅன்று, காண்கும் எனப் பழந் தமிழ் இலக்கியங்களை நினைவூட்டுஞ் சொற்கள் வரினும் பழகு தமிழ்ச் சொற்களே பயின்று வருதல் காணலாம்.

க ட வு ள்

கடவுள் நம்பிக்கையைக் குழந்தைப் பருவத்திருந்தே வளர்ப்பவள் தாய். கடவுள் நம்பிக்கைதான் அறநெறி வாழ்வுக்கு அடிப்படை. இந்நம்பிக்கையை வேருன்றச் செய்வதற்கு, தாய்மார் பல்வேறு வழிகளைக் கையாள்வர். தாய்மாரின் கல்வியறிவு, பண்பாட்டுக்குத் தக வழிமுறைகள் வேறுபடும்.

நமது தங்கத் தாத்தா சைவசித்தாந்த நறுந்தேறல். எனவே, புலவர் எடுத்துக்கொண்ட தாயிலும் சித்தாந்தக் கருத்துக் கருக்கொண்டிருக்கிறது. ஆன்மாக்களாகிய நாம் ஆணவ மல பந்தத்தினின்றும் நீங்கிப் பேரின்பப் பெருவாழ்வு பெறுவதற்குத் துணையாகவே உடல், உலகம் ஆகிய மாயையைத் தந்திருக்கின்றார் இறைவன். நெருப்பைப் பயன் படுத்தி உணவு சமைத்து இறைவன் தந்த உடலை வளர்க்கலாம்; எரி எண்ணையை, ஊற்றி அதே நெருப்பைப் பற்ற வைத்து அந்த உடலை அழித்தும் விடலாம். ஆணவத்தை நீக்கத் துணைக் கருவியாகத் தந்த மாயையை, காசிபர் சூரன் முதலானோர்க்கு உபதேசித்தவாறு தக்க வழியிலே பயன்படுத்துவதும், அதனை விடுத்து, தாய் மாயாதேவி அறிவுறுத்தியவாறு செயற்பட்டு அல்லற் படுவதும் ஆன்மாக்களின் சார்பைப் பொறுத்தது.

உலகில் நாம் அநுபவிப்பன யாவும் இறைவன் தந்தவையே என்ற உணர்வு ஆன்மாக்கள் கடைத்தேறுதற்கு இன்றியமையாதது. “இந்த உடம்பு நமக்குக் கிடைத்தது கடவுளை வணங்கி (அவனருள் பெற்று) முத்தியின்பம் பெறும்பொருட்டேயாம்” என்பது நாவலர் கருத்து. நாம் மரத்தை நட்பாலும் அதன் பயனைத் தருபவன் இறைவனே. நமது வளவிலே நிற்கும் மாமரம்போல அயல் வளவவு மாமரம் பயன் தருவதில்லையே! காய்த்தாலும் அணில், குருவி கொண்டுபோவதில் வேறுபாடு காணப்படுகிறதே. முயன்றாலும் பயனளவில் வித்தியாசங் காணப்படுகிறதே. எமது பழைய வினையின் பயனை நெறிப்படுத்து பவன் இறைவனே. எனவே, நமக்குக் கிடைப்பதை நன்றி உணர்வோடு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். புலவர் காட்டுந் தாய் இதனைப் பிள்ளைகளுக்கும் பயிற்றுக்கிறாள். தாய் பிள்ளைக்குச்

சொன்னது அறிவுரையே. அறிவுரை ஏற்கப்படலாம்; தவிர்க்கவும் படலாம். புலவர் காட்டும் வரதராசன் அதனைக் கட்டளையாகவே போற்றுகிறான். அத்தகைய மகனைக் கொடுத்தவனும் இறைவனே.

சண்டை வந்தாற்றான் நியாயம் பிறக்கும் என்பார்கள். வில்லன் வந்தாற்றான் கதாநாயகனின் சிறப்புப் புலப்படும். இக் கொள்கை சினிமாவுக்கு மட்டும் உரியதன்று. இராவணன் எதிர்த்து வந்ததனாலேயே இராமர் "இன்று போய் நாளை வா" என்று சொல்லி அனுப்ப முடிந்தது. இங்கே தங்கத் தாத்தாவும் ஒரு சிறு சண்டையை - அடிதடிஅன்று-கருத்துவேறுபாட்டை உருவாக்குகிறார். புதிய கருத்துக்கள் - புரட்சிக் கருத்துக்கள் இளைஞரிடத்திலேயே உருவாகும்; விளையும். செந்திநாதன் தனது நண்பனை

"தின்னுவோம் வா தின்னுவோம் வா
சீவிச் சீவித் தின்னுவோம்
பொன் உருண்டை போல நல்ல
புதுமையான மாம்பழம்"

என அழைத்தபோது வரதராசன்

தின்ன வருவேன் தின்ன முன்னம்
தெய்வந் தொழுது தின்னுவோம்
என்ன செய்யினும் முன்னம் செய்வது
இதுவே அன்னை கட்டளை. "

இது கேட்ட செந்திநாதன்

"இன்ப முடனே தருவேன் தெய்வம்

இருக்கும் இடத்தைக் கூறுவாய்" என்று, சீவி இருவரும் பங்கிட்டுத் தின்னாமல் முழுப்பழத்தையுமே கொடுக்கத் தயாராகுகிறான். அது கேட்ட வரதராசன்

"துதிக்குங் கடவுள் இல்லா இடத்தைச்
சொன்னால் நானுந் தருகுவேன்"

இங்கே தருகுவேன் என்றது உனது வினாவுக்குத் தகுந்த விடையை

"எங்கும் இருப்பர் யாவும் அறிவர்
இல்லா இடங்கள் இல்லையே
எங்கும் வருவர் இன்பந் தருவார்
எம்மை ஆளும் ஈசனே"

காரைக்காலம்மையாரின் சிவபக்திச் சிறப்பைப் புலப்படுத்தியதும் மாம்பழந்தான் என்ற நினைவும் நமக்கு வரும். சிறுவருக்கு அன்னையும் பிதாவுமே எல்லாம் என உணர்த்துவது நாரதர் கொண்டு வந்த மாம்பழம். வளர்ந்தபின் சக்தியுடன் பின்னம் இல்லாதவனாகிய எங்கள் பிரான் அருவமாக புவனம் முழுவதிலும் நிறைந்திருக்கிறான் என்ற தத்துவத்தை உணர்த்துவதும் நாரத மாம்பழந்தான். இங்கே புலவர் சிறுவர் மனத்திலே பதிக்கும் இந்த அடிப்படை உண்மை - தத்துவம் - இரணியன் கதையைப் படிக்கும்போது "தூணிலும் இருப்பார்; தூரும்பிலும் இருப்பார்" என்பதன் பொருளை விளங்கிக் கொள்ள உதவும். இன்னும், மார்க்கண்டச் சிறுவி அடைக்கலம் புகுந்தமையை மதியாத இயமனை, அச்சிறுவன் கட்டித் கட்டித் தழுவி வலிங்கத்திலிருந்து தோற்றிய சிவபெருமான், காலால் உதைத்துக் கடுமையாகத் தண்டித்தார். குதிரை வீரனாக வந்திருப்பவன் இறைவன் என்றுணராமல் தண்டிக்க முயன்ற பாண்டி நாட்டிறைவனுக்கு மட்டுமன்றி உலகிலுள்ள சீவராசிகள் அனைத்துக்கும் முதுகில் அடி விழுந்த நிழ்ச்சி இறைவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறான் என்ற கருத்தை மேலும் வலியுறுத்தும். இங்கே, சீவராசிகளின் முதுகில் அடி விழுந்தது என்று சொன்னால் சீவனில்லாத அசேதனப் பொருள்களுக்கு அடி விழவில்லையா? அந்த அசேதனப்பொருள்களில் இறைவன் நிறைந்து நிற்கவில்லையா? என்ற கேள்வி எழும். எல்லா அண்டங்களிலுமுள்ள அசையும், அசையாத பொருள்களிலும் நிறைந்திருக்கிறான்; ஆயினும், சீவன் இல்லாப் பொருளுக்கு உணர்வு இல்லையே! விழுந்த அடியை உணர்ந்திராவே.

மேலும் வகுப்பில் "அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு" எனவும்

"அகர உயிர்போல் அறிவாகி எங்கும் நிகர்இல் இறை நிற்கும் நிறைந்து" எனவும்

படிக்கும்போது அவை உணர்த்துந் தத்துவத்தைச் சிந்தித்து விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

"அருவமும் உருவுமாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்கள்ஆறும் கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்துஆங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்ய"

என்ற கந்தபுராணச் செய்யுள் வாயிலாக இறைவன் எல்லாமாகி
எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்ற சிறப்பை உணர்ந்து உய்யமுடியும்.

பள்ளியிலே தேர்வுக்குத் தேவையான படிப்பை முடித்தபின்
சைவதத்துவங்களைக் கற்றுணரத் தலைப்படும்போது

"பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதற் பூதம்" திருமந்திரம் - 2251

"அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி
ஏகனாகி இறைபணி நிற்க " சிவஞான போதம் - 10

உண்மையை உணர்ந்து இறைவனின் தனிச் சிறப்பை உணர முடியும்.
அன்று புலவர் அன்னை வாயிலாக இட்ட அத்திபாரம் ஆன்மீக
நெறியில் வாழ்ந்து இறைவனின் திருவடி நீழலில் இன்புற்று நிற்கும்
மானிடப் பிறவியின் உண்மைப் பயனைப் பெறும் உயர் நிலையிற்
கொண்டுபோய் விடவல்லது.

தூணிலும் இருக்கிறார் தூரும்பிலும் இருக்கிறார் என்று சொல்லப்பெறும்
கடவுளைத் தெரியவில்லையே என பூதக்கண்ணாடி பிடித்துத் தேடுகிறார்
விஞ்ஞானி.

அம்புலி

இயற்கை அழகைக் கண்டு மயங்காதவர் இலர். புலவர்களுங் குழந்தைகள் போன்றவர்கள் என்பர். நாம் அழகிய காட்சிகளைப் பார்க்கும்போது மகிழ்ச்சியடைவதோடு நின்று விடுகிறோம். புலவர்களின் கண்களுக்குப் புதுப்புது வகையான காட்சிகளாகப் புலப்படும். அவர்கள் செஞ்சொற்களில் வடித்து பன்னெடுங் காலம் பிந்தியோரும் படித்து அக்காட்சியை அகக் கண்ணிற் காணத் தருவார்கள். வெண்ணிலாவைக் காணக் குழந்தைகள் மகிழ்ச்சியில் தங்களை மறந்துவிடுவர். முகில் மறைப்பில்லாத நாளில் நிலவின் தண்ணொளி குழந்தையர் மனதைப் பெரிதுங் கவர்ந்துவிடும். மூன்று நாலு குழந்தைகள் சேர்ந்து விட்டாற் போதுமே. முற்றத்திற் கூடிநின்று ஏதோ எல்லாஞ் சொல்லி நிலாவின் அழகைக் கண்ணாற் பருகுவர். தம்மனதில் இருப்பவையெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லித் துள்ளிக் குதிப்பர். அவர்கள் அம்புலியைப் பார்த்தவாறே "அம்புலி அம்புலி வா வா" என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒரு பக்கம் நடக்கும்போது அதுவும் அவர்களுடன் சேர்ந்து அந்தப் பக்கம் வருவதுபோலத் தோன்றும். மற்றொரு குழு மறு திசையில் நடந்தால் அவர்கள் பக்கம் வருவது போலத் தோன்றும். இவ்வகையில் அவர்களிடையே போட்டி நிகழும். அதனைப் பார்த்திருக்கும் பெற்றோருங் குதூகல மடைவர். சில வேளைகளில், அவர்களுந் தமது குழந்தை வாழ்வுக்குத் திரும்பிவிடுவதுமுண்டு. வெண்முகில் மறைப்பில் வந்துவிட்டால் அதன் வேகங் கூடிவிட்டது போலத்தோன்றும். குழந்தைகளுக்கு இன்றியமையாதது உணவன்று; உடையன்று. அன்பு மட்டுமே. அவர்கள் அன்னையின் அன்புக்காக ஊட்டியதை உண்ணுகின்றனரே அன்றி உடலை ஓம்பவேண்டும் என்பதற்காக அன்று. செல்லத்துக்காக உண்ண மறுத்தாலும் அன்னையர் அதனாலேதான் அம்புலியையும் ஆன்கன் றையுங் காட்டி மெய்ம் மறக்கச்செய்து ஊட்டுவர் அன்னையர். குழந்தைகளுக்கு அம்புலி, அம்பிளி, அம்பிளிமான் என்று காட்டி அன்னம் ஊட்டியமையால் வளர்ந்தபின்னும் அம்புலி என்றே கூறுவர். சோமசுந்தரப் புலவரின் குழந்தைகளும் வேனிற் காலத்து வெண்ணிலவில் விளையாடுகின்றனர். தண்ணொளியில் திளைத்து ஆனந்தம் மேலிட்டு அம்புலியுடன் உரையாடத் தொடங்குகின்றனர்.

அடர்த்தி குறைந்த வெண்முகிற் படலமொன்று அம்புலியைக் கடந்து செல்கின்றது. அக்காட்சியைக் கண்டதும் அம்புலியை முன்னிலைப் படுத்தி "எங்கே ஓடுகிறாய் அம்புலியே" என்று கேட்கின்றனர். இதனால் எழுச்சியுற்ற மற்றொரு குழுவினர் தம்மை அம்புலியாகப் பாவனை பண்ணி "நான் கடல்மேலே ஓடுகிறேன் பிள்ளைகளே" என விடையளிக்கின்றனர்.

இது புலவரின் உள்ளார்ந்த கற்பனை. அதன் வெளிப்பாடு எல்லையற்றுப் பரந்து கிடக்கின்ற வானம் கடலாகின்றது. அம்புலி ஓடமாகின்றது. இங்கே வானத்தை நீலக்கடலாகவும், அம்புலியை அதில் ஓடும் ஓடமாகவும் கற்பனை செய்கின்றனர். அந்தப் பிஞ்சு உள்ளங்களிலும் அக்கற்பனை தொற்றிக் கொள்கிறது. ஆறாந் நாள் அம்புலி போலும். அடுத்தவினா அதிகம் சிந்திக்கவைப்பது. உளச் சார்போடு தொடர்புடையது. குழந்தைகள் அன்புக்கும் அரவணைப்புக்கும் ஏங்கும் இயல்பின. குழந்தைகளுந் தம்மில் அன்பு சொரிபவரிடத்திலே ஓட்டிக்கொள்வர். அவர்களுக்கு அன்பே உலகம். பெரியவர்கள் சிலர் குழந்தைகளை "உங்களுக்கு யாரிலே அன்பு?" எனக் கேட்பதுண்டு. அதனைப் பின்பற்றி "ஆரிடத்திலே அன்புடையாய் அம்புலியே" என்று கேட்கின்றனர். தங்கத் தாத்தாவின் அம்புலி குழந்தைகளின் உள்பாங்கை உணர்ந்து "அன்பர்மேலே அன்புடையேன் பிள்ளைகளே" என, புத்தியாக விடையளிக்கிறது. பிள்ளை அநுபவத்தில் வந்த விடை. பெரியவர்களுக்கும் பொருந்துந்தானே.

வள்ளுவப் பெருந்தகையும்

"அன்பு ஈனும் ஆர்வம் உடைமை அது ஈனும்

நண்பு என்னும் நாடாச் சிறப்பு" எனக் குறித்தனர்.

குழந்தைகள் அடுத்து விரும்புவது உறக்கம். தாங்கள் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது தம்பி தங்கையர் தாய் தந்தையர் மடிமீது சரிந்து உறங்குவதைப் பார்த்திருப்பர். தாங்கள் களைத்து உறங்கப் போகும்போதும் அம்புலி தண்ணிழல் வீசிக் கொண்டிருப்பதையும் அவதானித்திருப்பர். அதனாலே, அம்புலி உறங்காமல் இங்ஙனம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறதோ என வியப்புறுவர். அதனாலே "உறக்கம் இல்லையோ உனக்கு" எனக் கேட்கிறார்கள். பகலில் அம்புலி மறைவதை கருத்திற் கொள்ளவில்லை. ஆனால், அமாவாசைக்கு

முன்னைய மாலைகளில் விளையாடும்போது வெளிநிய அம்புலியைப் பார்த்திருக்கின்றனர். அது நினைவு வந்ததுமே "அன்றைக்கன்று வெளிறுவதேன் அம்புலியே" எனக் கேட்டுவிட்டனர். அம்புலிக்கோ இக்கட்டானநிலை. 'தான் தக்கனின் மகளிர் இருபத்தெழுவரை மணக்க நேரிட்டதையும், அவர்களில் ரோகிணி மீதே அதிகஅன்பு செலுத்தியதையும் இதனால், வேதனையுற்ற ஏனைய பெண்கள் தந்தைக்கு முறையிட, அவன் ஒவ்வொரு கலையாகத் தேய்ந்து இறுதியில் அழிவாய் எனத் தன் மக்களே தாலி இழக்க நேரிடும் என்பதை உணராமற் சாபம் இட்டதும், ஒரு கலை வரைத் தேய்ந்து செய்த பிழைக்குத் தண்டனையையும் அநுபவித்து, சிவன் கருணையால் மீளவளர்ந்து உயிர்வாழவும் முடிவதையும் நினைக்கிறது.

(இச்செய்திகள் பெரியவர்களுக்குத்தான் படிப்பனை. இவ்வகையான புதுமைக் கருணையை வியந்து பாடாத நாயன்மார் இல்லை. வழி மாறிச் சென்றும் மீண்ட அப்பர் சுவாமிகள் "திங்களைத் திகழ வைத்தாய்" என்று போற்றுவன உட்பொருள் சிந்திக்கத்த தகும்.)

கேட்டுங் குழந்தைகளின் பிஞ்சு உள்ளங்களுக்குத்தகாத செய்தி அது. உண்மையை ஒப்புக்கொள்ள மாணம் இடந் தரவில்லை. பொய்யாக எதனையும் புளுகிவிடவும் விருப்பமில்லை. குழந்தைகள் அல்லவா. எனவே, நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்காக "அதனை மட்டுங் கேட்டிடாதீர்" என்று முடிமறைக்க முயன்றது அம்புலி. அடுத்த கணத்திலே குழந்தைகளின் இயல்பு நினைவு வந்தது. எதனையா வது மழுப்பி மறைத்தால், குழந்தைகள் அவ்வளவோடு நின்று விடார்கள். என்ன சங்கதி என ஆராய முற்படுவார்கள். எனவே, ஆணையிடுவது போலச் சொன்னாலும், விடுவார்களா ஆராய்வுக் குணமுடைய குழந்தைகள். பெற்றோரிடமும் போய்க் கேட்டுவிடுவர். வீண் வம்பாய்ப் போய்விடும். அப்போதுதான் அம்புலிக்குப் புத்தி வந்தது! "என் பிதாவின் சொற்படியே எப்பொழுதும் நடந்திருவேன்" என்று கூறித் தப்பித்துக்கொண்டது. தான் தப்பியதுமட்டுமன்று; "இன்றியமையாத அறிவுரை வழங்கியிருக்கிறேன்" என்று தனக்குள் மகிழ்ச்சியுமடைந்தது. உண்மைதான். "தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை" எனப் படிக்கும்போதும், இராமன் தந்தையிட்ட கட்டளை என வளர்த்த தாய் வாயிலாக அறிந்தபோதும் "சித்திரத்தில் எழுதிய

செந்தாமரை என மலர்ந்து" மணிமுடி சூட அணிந்திருந்த பட்டாடை, அணிகலன்களை யெல்லாம் களைந்து மரவுரி தரித்து வனம் புகுந்த கதையைப் படிக்கும்போதும் அம்புலியின் அறிவுரை பிள்ளைகளின் மனதில் அழுத்தம் பெறும். ஆகாய வழியாகச் சென்ற நீரில் வீழ்ந்த நிழலில் வித்தியாதரனின் அழகை நயந்தாள் முனிவரின் பத்தினி. அழகை நயந்தாளேயன்றி அவள் அவனை நாடவில்லை; எனினும், அவள் வியந்தது ஓராணின் அழகை. ஆதலின் தந்தையிட்ட கட்டளையைப் பரகராமர் தயங்காது நிறைவேற்றினார். இக்கதையைச் சிறிது வளர்ந்தபின்படிக்கும்போது, தாயெனினுந் தவறு செய்தால் தண்டனை பெறவேண்டும் என்பதும் தந்தை சொல் மந்திரமாக மட்டுமன்றி தவிர்க்க வொண்ணாக் கட்டளை என்பதும் உணரப்படும். இனி, தங்கத் தாத்தாவின் பாடலை முழுமையாகப் பார்க்கலாம்.

எங்கே எங்கே ஓடுகிறாய் - அம்புலியே
நான் கடல்மேலே ஓடுகிறேன் - பிள்ளைகளே
ஆரிடத்தில் அன்புடையாய் - அம்புலியே
அன்பர்மேலே அன்புடையேன் - பிள்ளைகளே
ஓடி ஓடித் திரிகிறாயே அம்புலியே - அம்புலியே
உறக்கம் இல்லையோ உனக்கும் - அம்புலியே
உறக்கம் ஒருநாளும் இல்லைப் - பிள்ளைகளே
அழுவதுபோல் முகம் கருகி - அம்புலியே
அன்றைக்கன்று வெளிறுவதேன் - அம்புலியே
அன்பு உமக்கென் மீதிருந்தாற் - பிள்ளைகளே
அதனைமட்டுங் கேட்டிடாதீர் - பிள்ளைகளே
என்பிதாவின் சொற்படியே - பிள்ளைகளே
எப்பொழுதும் நடந்திருவேன் - பிள்ளைகளே
இப்பாடல் பள்ளிச் சிறுவர் இரு குழுவாகப் பிரிந்து வினாவும் விடையுமாகப் பாடி மகிழ்தற்கேற்றது.

வெண்ணிலா

குழுமி நிற்குங் குழந்தைகள் சிலர் வினாவ, மற்றையோர் தம்மை அம்புலியாகப் பாவனை செய்து வினாவி விடையளிப்பது போன்ற பாடலை முன்பு பார்த்தோம். வளர்ந்து வருஞ் சிறுவர் சிலர் வெண்ணிலாவின் அழகைக் கண்டு அதனை முன்னிலைப் படுத்திப் பாடுவது இப்பாடல். குழந்தைகளின் பாடலில் அம்புலி என்றவர் இங்கே வெண்ணிலா எனப் பெயர் மாற்றஞ் செய்திருக்கின்றமை நயக்கத் தகும். புலவர் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர் ஆதலின் பிள்ளைகளின் உளச்சார்பை உணர்ந்து பாடுகிறார். தங்கத் தாத்தாவின் பாடல்களிற் குழந்தைகளின் வழக்கில் வருகின்ற, வரவேண்டிய, சொல்லாட்சியே பயின்று வருவது அவர் ஒரு அநுபவம் மிக்க ஆசிரியர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

வெண்ணிலா என்றதும் அதன் தண்ணொளி உணர்வுதான் எவரின் உள்ளத்திலும் எழும். இலங்கையின் ஏழெட்டு வயதுப் பிள்ளைகளை மனதிற் கொண்டு, அவர்கள் வெண்ணிலாவை முன்னிலைப்படுத்திப் பாடுவதாக அமைந்தது இச்செய்யுள். கொஞ்சம் வளர்ந்தவர்கள் ஆதலின் வெண்ணிலாவின் ஒளியையும் அதன் பயன்பாட்டையும் ஒப்பிட்டுணரும் ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்துவனவாக முதல்நாலடி களும் அமைந்துள்ளன. ஒன்று பகல் விளக்கு; மற்றது இரவு விளக்கு. இரவு விளக்கோ என்றும் ஒரே தன்மைத்தாய் ஒளிர்வதில்லை. பிறையாகி வளருகின்ற அது பெண்கள் முகம்போல வட்டவடிவமாகி விடுகின்ற புதுமை தங்கத் தாத்தாவின் சிறுவரின் உள்ளத்தைத் தொடுகின்றது. வேனிற்காலத்திலே வீட்டினுள் இருக்காமல் முற்றத்தில் விளையாட நமது நாட்டுச் சிறுவர் பெரிதும் விரும்புவர். ஆனால், குளிர் நாட்டுச் சிறுவர் வெண்ணிலாவின் அழகில் மூழ்குவ தாகத் தெரியவில்லை. மின்விளக்குகளின் ஒளி 'இரவுவிளக்கின்' அருமையை உணர விடுவதில்லைப் போலும். ஆயினும், அந்நாட்டுக் கவிஞரின் கருத்தை வெண்ணிலவு கவரத் தவற வில்லை. Robert Luis Stevenson என்பார் " The moon has a face like the clock in the hall" Alan Bold என்பார் " A round zero nothing of a face" எனவும்

பாடுவதை நோக்கும்போது அவர்களின் உள்ளக் கிளர்வு வெளிப்படவில்லை. உள்ளதை உள்ளபடி மட்டுங் காணும் அறிவியல் நிலையில் நிற்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஆயினும் எல்லா நிலையிலும் அங்ஙனமே என அறுதியிடவும் முடியாது.

வெண்முகில் வானத்திற் படர்ந்து நிறைக்க முயலுகின்ற வேளையில் வானம் தயிர்க் கடலாகவும், வெண்ணிலா அங்கே திரண்டு வரும் வெண்ணெயாகவுங் காட்சி அளிக்கிறது தங்கத் தாத்தாவின் சிறுவருக்கு. வெண்ணிலாவின் தண்ணொளியை "Liquid silver" என்று வியந்த Jean Kenward என்ற கவிஞர் வெண்ணிலாவை "Mooves supremely as a swan" எனத் தனது உள்ளக் கிளர்வை அழகாக வெளிப்படுத்துகிறார். அவரே கருமுகிலில் மறையும் வெண்ணிலவை " A miser keeping gold hides behind the clouds" ஆகக் காண்கிறார். வெண்ணிலாவை அன்னம் ஓய்யாரமாக நீந்துவதாகக் காணும் கவிஞர் கருமுகிலில் மறையும் வெண்ணிலவை தங்கத்தை மறைக்க முயலும் கருமியாகக் கூறுவது நயக்கத்தகும்.

தங்கத் தாத்தாவின் சிறுவர்க்கு மற்றொரு வகையான வியப்பு மேலோங்குகின்றது. பூவுலக மனிதர் செல்வம் வந்துற்றபோது பகட்டாக உலாவருவர். வெண்ணிலவு தாராளமாகத் தண்ணிலவு வீசினாலும் சில நாளிற் தேய்ந்துவிடுகிறதே! வானுலகில் வாழுகின்ற அதற்கும் செல்வக் குறைபாடு உளதோ? கொடுத்தார்க்குக் குறைவில்லை என்பார்களே. ஒரு விளக்குக்குத்தான் வறுமை செல்வம் உளதோ? மற்ற விளக்குக்கு அக்குறைபாடு இல்லையே!. கொடை இரண்டிலும் வேறுபாடுண்டோ? இரவுவிளக்கு இனிமேலும் தேய்வதை விரும்பமை யாற்போலும், அன்பை நாடும் சிறுவர் அமுத ஒளி பரப்பிவரும் வெண்ணிலாவையும் "அன்புடனே வாழி" என நன்றி தெரிக்கும் நல்ல பண்பையும் காண்கிறோம்.

இருவிளக்கில் ஒருவிளக்காம் வெண்ணிலாவே
இராக்காலத் தொளிகொடுப்பாய் வெண்ணிலாவே

சூரியன்போய் மறைந்தபின்பு வெண்ணிலாவே
தூயஒளி பரப்பிடுவாய் வெண்ணிலாவே

தயிர்க்கடலில் வெண்ணெய்போல வெண்ணிலாவே
தனிவிசம்பில் தவழ்ந்திருவாய் வெண்ணிலாவே

பிறையாகி வளர்ந்திருவாய் வெண்ணிலாவே
பெண்கள்முகம் போல்வருவாய் வெண்ணிலாவே

எண்ணிரண்டு கலையுடனே வெண்ணிலாவே
எழுந்துநிலாப் பொழிந்திருவாய் வெண்ணிலாவே

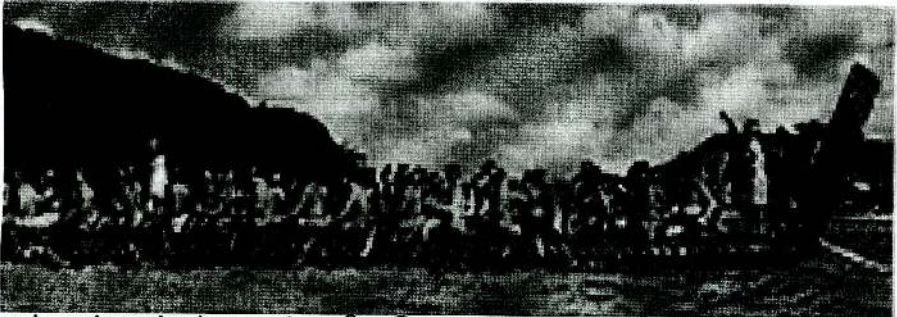
வளர்ந்துபின்பு தேய்ந்திருவாய் வெண்ணிலாவே
வறுமைசெல்வம் உனக்கும்உண்டோ வெண்ணிலாவே

ஒருநாளில் மறைந்திருவாய் வெண்ணிலாவே
ஒளியின்றி வாடுவமே வெண்ணிலாவே

அமுதஒளி பரப்பிவரும் வெண்ணிலாவே
அன்புடனே வாழிஎன்றும் வெண்ணிலாவே

மெளரி இனத்தவரின் கனோ எனப்பரும் நீண்ட வள்ளம்

வட நியூசிலாந்தின் பெருங்காட்டிலே வெட்டப்பட்ட 3 கௌரி மரங்களாற்
செய்யப்பெற்ற மிக நீண்ட வள்ளம். பலர் சேர்ந்து துருப்பு வலித்தே செல்வர்.

10ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் மனித இனம் வாழாத நாடு நியூசிலாந்து. பசுபிக்
பெருங்கடலின் தீவுக் கூட்டங்களில் ஒன்றான கிழக்கு போலினேசியனிலிருந்து
இது போன்ற, ஆனாற் சிறிது நீளங் குறைந்த, வள்ளங்களிலே மக்கள்
முதன்முதலாக வந்துகுடியேறினர். அவர்களைத் தொடர்ந்து மற்றைய தீவுக்
கூட்டத்தினரும் 13 ஆம் நூ.ஆண்டுவரையிலும் 1 லட்சம் வரையில் பல்வேறு
இனக் குழுக்கள் வந்துகுடியேறினர். 1820 தொடக்கம் ஆங்கிலேயரும் மற்றைய
ஐரோப்பியரும் குடியேறத் தொடங்கினர். அப்போது முதல் முன்னரே குடியேறிய
பல இனக்குழுக்களையும் மெளரி என அழைக்கப்படலாயினர்.

தாடி அறுந்த வேடன்

குழந்தைகள், சிறுவர்கள் கூடிப் பாடி மகிழக்கூடிய பாடல்கள் பார்த்தோம். இப்போது கூடி நடத்து நாடக ஆற்றல் பயிலக் கூடிய ஓரங்க நாடகமொன்றைப் பார்ப்போம். இது ஒரு கவிதை நாடகம்; புகழ் பூத்த ஆங்கில நாடகாசிரியர் ஜேக்ஸ்பியரின் பாணி என்றுஞ் சொல்லலாம்.

வேட்டையிலே முயல், மான் முதலியவற்றை வேகமாகத் துரத்திச் சென்று பிடித்த நாய் வேடன் வந்து பற்றிக் கண்டதும் விட்டுக் கொடுக்கும். அங்ஙனம் பழக்கப் பெற்றுள்ளது. அதனை வீமன் எனச் செல்லமாக அழைப்பான். வேட்டையில் உதவும் வீமனுக்கு, நன்றிக் கடனாகவும் உணவாகவும் அது விரும்பும் அணில் முதலான சிறு பிராணிகளைப் பிடித்துக் கொடுப்பான். ஒரு நாள் "அணில் வேட்டையாடிப் பிடித்து ஊட்டுவேன் வாவா" என்று அழைத்துச் செல்கிறான். வழியிலே மாமரத்தில் மாங்காயை அரித்துக் கொண்டிருக்கும் அணிலைக் கண்டதும் "தேமா மாரத்திற் பதுங்கி மாங்காய் தின்னும் அணிலை ஒதுங்கி நின்று பிடிப்போம்" என அழைக்கிறான். ஒதுங்கி நின்றால், சிறு முயற்சியில் அணிலைப் பிடித்துவிடலாம் என்பது வேடனுடைய திட்டம். ஆனால், அணிலோ அவனை முந்திவிட்டது. "அடடா, வாலைக் கிளப்பிக் கொண்டோடுதே பார் பார்; துரத்திப் பிடி வீமா, உச்சு, சு சூ" என்று சொல்லிக் கொண்டே துரத்துகிறான். அணில் தன் உயிர் காக்க உலைக்கொண்டு ஓடுகிறது. வீமன்தன் உடல் காக்க அணிலின் உலுக்காக ஓடுகிறது. இங்கே உயிர் காப்புப் போராட்டம் நிகழுகிறது. வாலைக் கிளப்பிக் கொண்டோடுதே என்றது நிகழ்ச்சியையும் அணில் ஓடும் வேகத்தையும் எமது அகக் கண்ணில் வெளிப்படுகிறது.

வேடன் தன் வாழ்நாளில் வெகு வேகமாக ஓடும் மான்களை வீமனுதவியோடு பிடித்திருக்கிறான். பற்றையிற் பதுங்கிவிடக்கூடிய முயல்களையும் பிடித்திருக்கிறான். அதனால், "எம்மையுந் தப்பிப் போமா" என்று வீறாப்புப் பேசுகிறான். வீறாப்புப் பேசுவோர் விழுந்தும்விட நேரும் என்பதை உணர்த்தவே புலவர் இக்கதையைத்

தெரிந்தெடுத்திருக்கிறார். அதனை எடுத்துச் சொல்லாமல் எம்மை உய்த்துணரச் செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தகும். இன்னும் உருவுகண்டுள்ளாமை வேண்டும் என்ற வள்ளுவ அறிவுரையையும் மனத்திற்கொள்ளவேண்டும்.

பொந்துக்குட் புகுந்ததைக் கண்டவன் மறு நிகழ்வைக் காணவில்லை. பொந்து இருளான மறைவிடம் என்றெண்ணி உள்ளேயே பதுங்கும் என்பது வேடனின் கணிப்பு. மறு புறம் வழியாக ஓடியிருக்கலாம் என அநுமானிக்கவும் இல்லை. ஆதலினாலேதான் வேடன் இடருற்றான். "பொந்துக்குட் புகுந்தது வீமா உந்தப் புறத்தில்நில் அந்தப் புறத்தினில் வருவேன்" என்று பொந்தினுள் தலையை நீட்டிப்பார்க்கிறான். அரையிருளில் வேடனின் நரைத்த தாடி அணில்போலத் தெரிந்தது நாய்க்கு. நாய் அணிலென்று தாடியைப் பிடித்து இழுக்க, வேடனும் தாடியை விடுவிக்க மறுபக்கமாகத் தலையை இழுக்க, தாடி அறுந்து வேடன் விழுகிறான். "அந்தோ என் தாடியை விடுவாய், அந்த அணில் தப்பி ஓடியதையையோ" என்ற கூற்றினாலும் தலையங்கத்தினாலும் அவன் விழுந்த நிகழ்ச்சியை உய்த்துணர வைத்திருக்கிறார். மேலும், தனது அன்புக்குரிய நாயை "கெடுவாய்" என்று திட்டியதனால் பண்பாடு இல்லாத மனிதரின் குணஇயல்பையும் புலவர் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். எத்துணை அன்பு காட்டிய வேடன், தனக்கு ஒரு தீங்கு நேர்ந்ததும் வீமன் செய்த நன்றியை மறந்து "கெடுவாய்" என்று திட்டிகிறான்! அத்துணைச் சுயநலம்.

வீமா வீமா ஓடி வா வா --- அணில்
வேட்டை ஆடிப் பிடித்து ஊட்டுவேன் வாவா
தேமா மரத்திற் பதுங்கி --- மாங்காய்
தின்னும் அணிலைப் பிடிப்போம் ஒதுங்கி
மரத்தி லிருந்து குதித்தே --- அட்டா
வாலைக் கிளப்பிக்கொண்டோடுதே பார்பார்
துரத்திப் பிடிபிடி வீமா --- உச்சு
சூகு அணில் எம்மைத் தப்பியும் போமா
பொந்துக்குட் புகுந்தது வீமா --- உந்தப்
புறத்தில்நில் அந்தப் புறத்தினில் வருவேன்
அந்தோ என் தாடியை விடுவாய் --- அந்த
அணில் தப்பி ஓடிய தையையோ கெடுவாய்.

(காற்பக்கம் நாற்புறமும் மறைத்த மேசையின் மேலே ஒரு சிறுவன் ஏறிநின்று கைகளை அகல உயர்த்திப் பிடித்து மாமரமாக நடிக்க அணிலாக நடிப்பவன் மேசையில் நின்று மரமாக நடிப்பவனின் கைகளிலே மாங்காயைக் கடிப்பது போலப் பாவனை செய்யலாம். மற்றொரு மேசையின் காற்பக்கம் இருபுறம் மறைத்து மேலே இன்னொரு சிறுவன் ஏறி நின்று மரமாகப் பாவனை செய்யலாம்.)

ஆங்கிலேயரும் மொளரி இனத் தலைவர்களும் செய்த வரலாற்றுச் சிறப்புவாய்ந்த நிகழ்வு- 06. 02. 1840

ஆங்கில அரசு பின்வரும் மூன்று அம்சங்களை வலியுறுத்தியுள்ளது. ஒப்பந்தம் ஆங்கில மொழியிலும் ஆங்கில எழுத்தில் மொளரி மொழியில் எழுதப்பெற்று ஆங்கிலேயத் தளபதியாலும் பல மொளரிக் குழுத் தலைவர்களாலும் ஒப்பமிடப் பெற்றதாயினும் மொழி பெயர்ப்பில் வித்தியாசம் இருந்தமையால் சிக்கல்கள் தொடருகின்றன.

- (1) ஆங்கில மரசு ஒழுங்கு விதிகளை(சட்டம்) இயற்றும்.
 - (2) மொளரிகளின் வருவாய்களும் வாழ்வு மரபுகளும் பேணப்படும்.
 - (3) நியூசிலாந்தில் வாழ்வோர் அனைவரினதும் அடிப்படை உரிமைகள் பேணப்படும்.
- நியூசிலாந்தில் ஆங்கிலமும் மொளரியும் ஆட்சிமொழிகள். மூன்றாவது சனத்தொகையினரான சீனம், கிழக்காசிய மொழிகளும் மதிக்கப்படுவது சிறப்பம்சம்.

கத்தரி வெருளி

கண்ணூறு என்பது மூடநம்பிக்கை என்று பகுத்தறிவாளர் எனப்படுவோர் சொல்லுவர். நம்புகின்ற நம்மவர் சிலரும் வெளியிற் சொல்ல அச்சம்; வெட்கம் என்றுஞ் சொல்லலாம். பழைய பஞ்சாங்கம் என்ற இழிவுப் பட்டங் கிடைத்துவிடும். மூட நம்பிக்கைகள் தமிழரிடையே மட்டுமில்லை. நையாண்டி பண்ணுகிறவர்கள் மேலை நாட்டாரை 'ஆதர்ச புருஷர்களாக'- முன்மாதிரி மனிதராகக் கொள்ளுகிறார்கள். இவர்கள் இங்கே மூடநம்பிக்கை எனக் கூறுவன பல அங்கே அவர்களிடையேயுந் தாராளமாகக் காணப்படுகின்றனவே! சில நூல்களிலுங் காணலாமே. உலகப்புகழ் வாய்ந்த சேக்ஸ்பியரின் படைப்புகளில் ஒன்றிலன்று; பலவற்றில். மேலை நாட்டாரின் உள்வாழ்க்கையை நம்மவர் உணர்வதில்லையோ? அன்றி மறைக்க முயல்கிறார்களோ! இன்று புலம் பெயர்ந்து சென்றிருப்பவர்களைக் கேட்டால் தெரியும். எல்லோருக்கும் நன்கு தெரிந்த, ஆனால் நினைக்காத சில உதாரணம்: பதின்முன்றைக் கண்டாலே பயமேன்? அதுவும் அப்போலோ பதின்முன்றுக்குப்பின். . . . வீட்டு இலக்கம் 13 வந்தால் அதனுடன் A, B சேர்த்துவிடுவார்களே! மார்ச் 15 இல் மறந்தும் நல்ல காரியங்கள் செய்யமாட்டாரே இன்றும். நூற்றாண்டு பலவற்றுக்கு முன் சீசர் கொலையுண்ட நாளாம்! மூடக் கொள்கை என்று பகுத்தறிவாளர் சிலர் கூறுவது தொடர்பாக நியூசிலாந்து, வெலிங்ரனிலிருந்து வெளியாகும் Domion Post என்ற நாளிதழில் AFP என்ற செய்தி நிறுவனம் வழங்கிய மம்மியின் படத்தோடு கூடிய செய்தி வாசிப்போரின் பொது அறிவுக்கும் வளந்தரும் என்பதனாலும் ஆங்கிலத்திலேயே சிறிது விரிவாகத் தருகிறேன்.

Mystery from prehistory

OETZI, the 5100-year old mummified iceman found in a Tyrolean glacier in 1991. . . . Oetzi became entombed in a glacier, and rested undisturbed 3210 metres above sea level till being discovered by German mountaineer Helmut Simon in 1991. The discovery gave rise to a so-called "curse" because many people associated with the remains have met untimely ends. Mr. Simon fell to his death in 2004 while hiking in the same area, and archaeologist Konrad Spindler, 55, who first inspected the corps, died in April 2005 of complications from multiple sclerosis. The head of the forensic team examining Oetzi, Rainer Henn, died in a car crash on his way to give a lecture about the iceman.

தோட்டங்களிலே வெட்டை வெளிச்சமாகத் தெரியுமாறு வெருளி நிறுவுவார்கள் சென்ற தலைமுறையினர். (இன்று . . . ?) அது பலநோக்குச் சாதனம். ஆடு, மாடுகள், பறவைகளிடமிருந்து தம் பயிர்களைப் பாதுகாப்பது பொது நோக்கம். முதன்மையான நோக்கம் கண்ணூறு கழிப்பது. அதனாலேதான் கத்தரித் தோட்டத்திலும்

வெருளி வைத்தார்கள். இப்போது அவை தொல் பொருட் காட்சியகத் திலே தஞ்சமடைந்திருக்கக் கூடும்.

கத்தரி வெருளி ஒன்று தங்கத்தாத்தாவின் கண்ணிற் படுகிறது. அயலிலே வெருளியைப் பார்த்து நயந்து கொண்டிருக்கும் சிறுவனையுங் கண்டார். தன்னை அந்தச் சிறுவனாகவே பாவனை பண்ண, வெருளியை முன்னிலைப்படுத்திக் கவிதை பிறந்தது. தாழிசையாப்பைச் சார்ந்த கண்ணிகள். ஓசை நயங் கேட்கக் கேட்க இனிக்கும்.

நன்றாகவும் மெத்தக் கவனமாகவுங் காவல் புரிகிறான் அந்தச் சேவகன். எவனும் காசு வாங்காமல் வேலை செய்வதில்லையே! முன்னைய அடிமைகளுக்குக் கூட உணவுப் படி வழங்க வேண்டுமே. அவன் வாழ வழி வேண்டுமே! ஆனால் இந்தச் சேவகன் கூலியும் வாங்குவதில்லையாம். பாரதியாரும் ஒரு சேவகன் பற்றிக் கூறுகிறார். "கூலி என்ன கேட்கிறாய் கூறு" என்கிறார். "நான் ஓர் தனியாளர்; ஆதரித்தாற்போதும்; நெஞ்சிலுள்ள காதல் பெரிதெனக்குக் காசு பெரிதில்லை" என்கிறான் அந்தச் சேவகன். இவனோ காவல் பெரிதெனக்கு; காசு பெரிதில்லை; ஆதரிக்கவும் வேண்டுவதில்லை என்கிறானோ?

" கத்தரித் தோட்டத்து மத்தியிலே நின்று
காவல் புரிகின்ற சேவகா -- நன்று
காவல் புரிகின்ற சேவகா
மெத்தக் கவனமாய்க் கூலியும் வாங்காமல்
வேலை புரிபவன் வேறுயார் -- உன்னைப்போல்
வேலை புரிபவன் வேறுயார்?

தங்கத் தாத்தாச் சிறுவன் வெருளியை ஊன்றிக் கவனிக்கிறான். கண் இமைக்கவே இல்லை! வியப்பு வளருகிறது. இமைக்காத கண் மூடுவதும் இல்லையோ? இரவில் நித்திரையும் இல்லையோ! பகலிலே விலங்கு, பறவைகளுக்குக் காவல்; இரவிலே கள்வருக்குக் காவல். வெருளி வைத்திருப்பதை அறியாத திருடன் தோட்டக்காரன் நிற்கிறான் என்று நினைப்பானாம். அதுதான் கவிதை உள்ளம்.

கண்ணும் இமையாமல் நித்திரை கொள்ளாமல்
காவல் புரிகின்ற சேவகா -- என்றும்
காவல் புரிகின்ற சேவகா
எண்ணில் உன்னைப்போல் இரவுபகலாக
ஏவல் புரிபவன் வேறுயார்? -- என்றும்
ஏவல் புரிபவன் வேறுயார்?

புலவர்ச் சிறுவனின் பார்வை கண்ணிலிருந்து உயர்ந்து தலைப் பாகைக்குச் செல்கிறது. மஞ்சள் நிறமான பெரிய தலைப்பாகையைக் கண்டதும் வேறெங்கேயோ கண்ட நினைவு வருகிறதே! ஆமாம். பெரிய பூசினிக்காய்; சர்க்கரைப் பூசினிக் காய். அரிதொரு உவமானம். அவன் சாதாரணமாக அடங்கி இருங்கி நிற்குஞ் சேவகன் அல்லன்; பெரு வீரன். தளர்ந்து கிடந்து எதிரியைத் தாக்கப்போகுங் கையைத் தடக்காமல் இறுக்கமாகக் கட்டிய சட்டை. கையில் அம்பும் வில்லும்.

வட்டமான பெரும் பூசினிக் காய்போல்
மஞ்சள் நிற உறுமாலைப் பார் -- தலையில்
மஞ்சள் நிற உறுமாலைப்பார் உறுமால் - தலைப்பாகை

கட்டி இறுக்கிய சட்டையைப் பாரங்கே
கைகளில் அம்பொடு வில்லைப்பார்
இரு கைகளில் அம்பொடு வில்லைப்பார்

கவிக் கண்கள் மேலுங் கீழுமாக அசையலாயின. தொட்டு முறுக்காத மீசை. பெரிய மீசைக்காரனைக் கண்டால் நம்மை அறியாமலே ஒரு அச்ச உணர்வு தோன்றுவது இயல்பு. அடுத்த கணம் அவனுக்கும் நமக்கும் விரோதம் இல்லை; அதனால் தீங்கும் வராது என்று இயல்பு நிலைக்கு வந்து விடுவோம். ஒவியர்கள், சிற்பியர் சூரனைப் பெரிய முறுக்கு மீசைக்காரனாக்கி விடுவார்களே. ஆனால், முருகனை அழகுக் குழந்தையாகத்தானே வடிக்கிறார்கள். வெருளி மீசைக்குக் கீழே பெரிய பற்கள். கறைச் சோகியைப் போன்றனவாம். வெள்ளைச் சோகி அல்ல. பாக்கு வெற்றிலை நிறையப் போடுவான்போலும். மேலே இறுக்கமானசட்டை; கீழே கச்சை; இறுக்கிக் கட்டிய கச்சை ஓடித் தாக்க வசதியாக. போதாக்குறைக்கு வாளொன்றுந் தொங்கவிட்டுச்

செருகி நிற்கிறான். நன்கு தீட்டிக் கூராக்கியது அது. பளிச் பளிச் என்று ஒளி வீசுகிறது.

தொட்டு முறுக்காத மீசையைப் பார் கறைச்
 சோகிபோலே பெரும் பல்லைப்பார்.
 சோகிபோலே பெரும் பல்லைப்பார்.
 கட்டிய கச்சையில் விட்டுச் செருகிய
 கட்டை உடைவாளின் தேசுபார் -- ஆகா
 கட்டை உடைவாளின் தேசுபார்

வில்லிலே நாண் பூட்டி அம்பு வைத்து இழுத்துக் குறிபார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறது அந்த வெருளி. கொலை நோக்கத்திற் பார்வையும் பயங்கரமாக இருக்கிறதே! புல்லை மேய்ந்து மேய்ந்து வந்த பசுவொன்று தற்செயலாக நிமிர்ந்தபோது குறிவைத்த பாணமும், பொல்லாத பார்வையுங் கண்டு பயந்ததுடன் வெருளியின் அகோர தோற்றத்தினால் வெருண்டு தப்பினேன் பிழைத்தேன் என்று ஓடுகிறது. வெடிவாலைக் கிளப்பிக்கொண்டு ஓடுவதாகக் கூறுதலால் வெருளியின் பயங்கர தோற்றத்தின் உச்சநிலையும் பசுவின் பயமிகுதியும் ஓடும் வேகமும் உணர்த்தப்படுகின்றன.

பூட்டிய வில்லும் குறிவைத்த பாணமும்
 பொல்லாத பார்வையுங் கண்டதோ - உன்தன்
 பொல்லாத பார்வையுங் கண்டதோ?
 வாட்டம் இல்லாப்பயிர் மேயவந்த பசு
 வாலைக் கிளப்பிக் கொண்டோடுதே -- வெடி
 வாலைக் கிளப்பிக் கொண்டோடுதே

வில்லங்குகளுக்குள்ளே நரியும் பறவைகளுக்குள்ளே காகமும் தந்திர புத்தி கொண்டவை. பஞ்ச தந்திரக் கதைகளிலே சிறப்பிடம் பெறுபவை. காகம் கிட்ட உள்ள மரத்திலிருந்து வாய்ப்புகள் பார்க்கும். ஒரு வாய்ப்பைக் கண்டதும் உடனே பாயாது. கிட்ட வந்திருக்கும்; தத்தித் தத்திக் கிட்ட வரும். தான் தாக்கப்படக்கூடிய சூழ்நிலை இல்லை என உறுதிசெய்தபின் அவக்கெனப் பாய்ந்து கொத்திக் கொண்டு பறந்துவிடும். அத்தகைய கள்ளக் குணம் படைத்த

காக்கையே வெருளியைக் கண்டு கத்திக் கரைந்துகொண்டு ஓடுகிறது என்பதனால் வெருளியின் பயங்கர தோற்றம் நன்கு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. பகலிலே கள்ளக் காசும்; இரவிலே கள்ள மனிதன். விளைபொருளைக் கவர வந்த கள்வன் அஞ்சி அஞ்சியே தோட்டத்துக்குள் நுழைவான். 'அஞ்சினவன் கண்ணுக்கு ஆகாயம் எல்லாம் பேய்' என்பார்களே. இந்தக் கள்ளனுக்குத் தோட்டக் காரன்தான் காவல் நிற்கிறான் என்றெண்ணி நடுங்கி இன்றைய உழைப்புப் போச்சே என்று வாடுகிறான்.

கள்ளக் குணமுள்ள காக்கை உன்னைக்கண்டு
கத்திக் கத்திக் கரைந்தோடுமே -- கூடிக்
கத்திக் கத்திக் கரைந்தோடுமே
நள்ளிரவில் வருகள்வனுனைக் கண்டு
நடுநடுங்கி மனம் வாடுமே -- ஏங்கி
நடுநடுங்கி மனம் வாடுமே

ஒருவர் துன்பமுற்றபோது அல்லது தேவை ஏற்பட்டபோதுதான் தயங்காமல் உதவவேண்டும். அத்தகைய உதவி அவருடைய மனதிலே என்றும் பசுமரத்தாணி போற் பதிந்திருக்கும்.

திருவள்ளுவப் பெருந்தகை மிக நுட்பமாக,

“உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே

இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு” என விளக்குகிறார்.

ஏழைக் கமக்காரன் காவலுக்கு ஆள் வைக்கத் தகுதி இல்லாதவன். அவனுடைய பயிர் விளைந்து பயன்தரும் வேளையிலே பறவை, விலங்கு, திருடர் கவர்ந்து கொள்ள வாய்ப்புப் பார்த்திருப்பர். அத்தகைய சரியான வேளையிலேதான், தேவை ஏற்படும்போதுதான், வெருளி காவற் கடமைக்கு வரும். வள்ளுவர் கருத்துப்படி அது (மனிதன் தனக்கு - வெருளிக்கு - உதவி) “செய்யாமற் செய்யும் உதவி.” இவ்வாறு நினைக்கும்போது புலவர் கற்பனை உலகிலிருந்து இறங்கி நிலவலகத்துக்கு வந்துவிடுகிறார். திருமுலர் முதலான சித்தர்கள் போலத் தன்கூடுவிட்டுத் தன் கற்பனைச் சிறுவனின் கூட்டிற் பாய்ந்திருந்து வெருளியை நயந்து கொண்டிருந்தார். தான் நயந்ததைப் பாடலாக எமக்குத் தந்தார். வெருளி . . . செய்யாமற்

செய்த உதவி ஆயினும் அதன் போலி வேடம் தெரிந்ததும் தனது கூட்டுக்குப்பாய்ந்து விட்டார். நல்ல வேளை! திருமுலருக்கு நேர்ந்த கதி இவருக்கு நேரவில்லை. தன் கூட்டுக்கு மீண்டும் பாய்ந்ததும் எங்ளை நினைக்கிறார். தனது முதுமையாற் பெற்ற அநுபவத்தால் போதகராக மாறிவிட்டார். "பசுத் தோல் போர்த்த புலி"களைத்தான் நிறையப் பார்த்திருக்கிறோம். எச்சரிக்கையாக இருக்கிறோம். அவற்றின் மறுதலையும் உண்டு. "சிங்கத்தின் தோல் போர்த்த கழுதை" களும் உளவாம். வெளித்தோற்றங் கண்டு தானே ஏமாந்து போனாராம். உண்மை நிலையை உய்த்தறியவேண்டும் என்று தங்கத் தாத்தா அறிவுறுத்துகிறார்.

ஏழைக் கமக்காரன் வேளைக் குதவிசெய்
ஏவற்காரன் நீயே என்னினும் -- நல்ல
ஏவற்காரன் நீயே என்னினும்
ஆளைப்போலப் போலி வேடக்கார னென்று
ஆவதறிந்தனன் உண்மையே -- போலி
ஆவதறிந்தனன் உண்மையே

தூரத்திலே உனைக் கண்டவுடன் அஞ்சித்
துண்ணென் றிடித்ததென் நெஞ்சகம் -- மிகத்
துண்ணென் றிடித்ததென் நெஞ்சகம்

சேரச் சேரப் போலி வேடக்கார னென்று
தெரிய வந்ததுன் வஞ்சகம் -- நன்று
தெரிய வந்ததுன் வஞ்சகம்

சிங்கத்தின் தோலினைப் போர்த்த கழுதைபோல்
தேசத்திலே பலர் உண்டுகாண் -- இந்தத்
தேசத்திலே பலர் உண்டுகாண்

அங்கவர் தம்மைக்கண் டேமாந்து போகா
அறிவு படைத்தனன் இன்றுநான் -- உன்னில்
அறிவு படைத்தனன் இன்றுநான்.

ஆடிப் பிறப்பு

தமிழ் மக்களின் மரபுவழியான பெருநாள்களில் தைப்பொங்கலுக்கு அடுத்தபடியாகச் சிறந்தது ஆடிப்பிறப்பு. ஆயினும், இன்று மேற்கை நாடுகின்ற தமிழர் மறந்தவற்றில் ஒன்று இது. மறந்ததற்கோ வழக்கொழிந்ததற்கோ காரணம் உறுதியாகக் கூற முடியவில்லை. மேலைநாட்டு வாழ்க்கைமுறைதான் மேலானதென நம்பி, அந்நெறியில் வாழமுயல்வதும் காரணமாகலாம். கடந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலேயே, அதாவது, ஐம்பது அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஆடிப்பிறப்பு தன் சிறப்பை இழக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அந்நாளில் யாழ்ப்பாண ஊர்தோறும் தனியார் கல்விக் கூடங்கள் இயங்கின. பெரும்பாலானவை சைவப் பாடசாலைகள். அவை விடுமுறையளிக்கும் அளவுக்கு ஆடிப்பிறப்பு தமிழ் மக்களிடையே முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. அன்று அமுதமுது பள்ளி சென்ற மாணவர் ஆடிப்பிறப்புக்கு விடுதலை என்பது கேட்டு ஆனந்தம் அடைந்தனர்.

சூரியன் மேடராசிக்கு வரும் நாளை, சித்திரை, வருடப்பிறப்பாக இன்று கொண்டாடுகிறோம். ஆயினும், சூரியன் மகர ராசிக்கு வரும் நாளே, தை, தமிழரின் புத்தாண்டு என வாதாடுவோர் பலர். இன்று தமிழ்நாட்டு அரசாங்கம் தைப்பொங்கலை உழவர் திருநாளாகவும் ஆண்டுப்பிறப்பாகவும் உத்தியோகமுறையில் அறிவித்து நடைமுறைப் படுத்தியும் வருகின்றது. மாரியும் அதையடுத்த பனியும் போய் இளவேனில் தொடங்குகிற காலம்; மாரியில் விளைந்த நெல், கரும்பு, பழவகை என்பன வீட்டுக்கு வந்து நிறையுங்காலம்; வாழ்வில் நல்ல வழி பிறக்குந் தைத் திங்கள்.

உழவுத் தொழிலுக்கு உதவிய சூரியனுக்கு நன்றி செலுத்த புதிய ஆண்டு தொடங்கும் காலையிற் பொங்கலிட்டனர்; ஆடிப்பிறப்பு ஆண்டின் நடுநாள். ஆதலின் நடுப்பகலிற் கொண்டாடினர். தைப்

பொங்கலில் முற்றத்தில் விளக்கும் பொங்கல் நிவேதனமும் வைத்துச் சூரியனை வணங்குவர். ஆடிப்பிறப்பில் நடுவீட்டில் விளக்கேற்றி, அரிசி இனிப்புக் கூழும் கொழுக்கட்டையும்(பற்றீஸ் உருவத்திலமைந்த மோதகம்) வைத்து வழிபடு தெய்வங்களை வணங்குவர். தைத் திருநாளில் புதிய பச்சையரிசியில் சர்க்கரையும் பருப்புமிட்டுப் பொங்குவர்; ஆடிப்பிறப்பில் பச்சையரிசி மாவை வறுத்துக் குழைத்துச் சர்க்கரையும் பருப்பும் உள்ளீடு வைத்து ஆவியிலவிப்பர். அத்துடன் பண்டைத் தமிழரின் கற்பக தருவாகப் போற்றப்படும் பனையிலிருந்து அப்பருவத்திற் பெற்ற புதிய பனங்கட்டி இட்டு அரிசிக் கூழ் காய்ச்சுவர். தைப்பிறப்பன்று வாழையிலை விரித்துப் பொங்கல் படைத்தவர்கள் ஆடிப்பிறப்பன்று பலாவிலையைக் கோலிக் கூழ் வார்த்து ஊதி ஊதிக்குடிப்பர்.

இங்ஙனம் ஆண்டின் நடுவிற் கொண்டாடப்படும் ஆடிப்பிறப்புக் குறித்து விரிவாக தங்கத் தாத்தா இனிய பாடல்கள் பாடித் தந்துள்ளார். கொண்டாடும் செயல் முறைமையை மிக விரிவாக இன்றும் வழக்கிலிருக்கும் சொற்களமைத்துப் பாடியிருக்கிறார். வழக்கொழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் ஆடிப் பிறப்புக் கொண்டாட்டத்தை ஆவணப் படுத்துவதுபோல அமைந்துள்ளன அவருடைய பாடல்கள். வழக்கொழிந்துபோகும் என உய்த்துணர்ந்தார் போலும்.

"அடியைப்போல அண்ணன் தம்பியும் உதவார்" என்ற அடிப்படைக் கொள்கையில் அமைந்திருந்தது முன்னைய கல்விமுறை. அதனால் பிள்ளைகள் பயந்து பயந்துதான் பள்ளிக்கூடம் செல்வர். அவர்கள் விருதலை என்றவுடன் அடிவாங்குவதிலிருந்து தப்புக்கிறோம் என்று மகிழ்வதுடன் இனிப்புக் கூழையும் கொழுக்கட்டையையும் நினைத்து ஆனந்தத்துடன் ஆடிப் பாடிக் கொண்டு பாடசாலையிலிருந்து வீட்டுக்குப் போகிறார்கள்.

ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை
 ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே
 கூடிப் பனங்கட்டி கூழுங் குடிக்கலாம்
 கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே

வீட்டிலே தாயார் இடித்த மாவைச் சுளகிலே இட்டு, சுளகின் அடிப்பாகத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு சுளகிலிருந்து மேலே எற்றி எற்றி மாவையும் குருணல் நிலையில் இருப்பவற்றையும் வெவ்வேறாகப் பிரித்தெடுக்கும் கைவண்ணத்தைத் தெள்ளி எடுத்தல் என்பர். ஆவியில் அவித்து வைக்கக் கூடிய கொழுக்கட்டையை முதலில் தயார்செய்து விடுவர். சர்க்கரை, தேங்காய்ப்பூ, வறுத்துக் குற்றி அவித்தெடுத்த பாசிப் பயற்றம் பருப்பு என்பவற்றைக் கலந்து தட்டிய மாவினுள்ளே உள்ளூடனாக வைத்து மூடும்போது பிறை வடிவமாக வரும் விளிம்பைப் பொருத்தும்போது பல் வரிசைபோல நெளித்து விடுவர். அதனாற் பல்லுக் கொழுக்கட்டை எனப் பெயர் பெறும். இந்தியாவின் வேலூரிலிருந்து வரும் சர்க்கரை உயர்தரமானது.

பாசிப் பயறு வறுத்துக் குற்றிச் செந்நெல்
 பச்சை அரிசி இடித்துத் தெள்ளி
 வாசப் பருப்பை அவித்துக் கொண்டு நல்ல
 மாவைப் பதமாய் வறுத்தெடுத்து

வேண்டிய தேங்காய் உடைத்துத் துருவியே
 வேலூரிற் சர்க்கரை யும்கலந்து
 தோண்டியில் நீர்விட்டு மாவை அதிற் கொட்டிச்
 சுற்றிக் குழைத்துத் திரட்டிக் கொண்டு

வில்லை வில்லையாக மாவைக் கிள்ளித் தட்டி
வெல்லக் கலவையை உள்ளே இட்டுப்
பல்லுக் கொழுக்கட்டை அம்மா அவிப்பாளே
பார்க்கப் பார்க்கப் பசி தீர்ந்திடுமே

கூழ் சுடச் சுடக் குடித்தல் வேண்டும். ஆதலினால் அடுத்ததாகக் கூழ்
தயார் செய்கிறாள் தாய்.

பூவைத் துருவிப் பிழிந்து பனங்கட்டி
போட்டு மாஉண்டை பருப்பும் இட்டு
மாவைக் கரைத் தம்மா வார்த்துத் துழாவுவர்
மணக்க மணக்க வாய் ஊறிடுமே

கூழ் அடுப்பிலிருந்து இறங்கும் வேளையில் அப்பாவும் பிள்ளைகளும்
வீட்டின் நடுவில் வழிபாட்டுக்கான ஆயத்தம் செய்வர். விளக்கேற்றி
வீடு ஒளிமயமாக்கி வழக்கமான வழிபடு தெய்வத்தை வழிபடுவர்.

குங்குமப் பொட்டிட்டுப் பூமாலை சூடியே
குத்துவிளக்குக் கொளுத்தி வைத்து
அங்கு இள நீர் பழம் பாக்குடன் வெற்றிலை
ஆடிப் படைப்பும் படைப்போமே

ஆவலுடன் எதிர் பார்த்திருக்கும் இனிப்புக் கூழ் குடிப்பதற்குப்
பலாவிலை வேண்டும். பிள்ளைகள் சுறுசுறுப்பாக இயங்குவர்.
எனவே, பலாவிலைகளையும் ஓடி ஓடிப் பொறுக்குவார்கள். கூழ்
ஆசையினால் ஓடிப் பொறுக்கினர் என்றும் கொள்ளலாம். கோலத்
தக்கவாறு பழுதுபடாமலும் நல்ல அமைப்பிலும் பெரிதாகவும் உள்ள
இலைகளையே பொறுக்குவர். அந்தப் பலாவிலையை மடித்துக் கோலி
ஈர்க்குத் துண்டைக் குற்றிப் பொருத்துவர். அன்னையார்
அகப்பையால் அள்ளி, பலாவிலையில் வார்ப்பார். ஓரளவு சுடுகின்ற
கூழை ஊதி ஊதிக் குடித்து மகிழ்வர்.

வன்னப்பலாவிலை ஓடிப் பொறுக்கியே
வந்து மடித்து அதைக் கோலிக் கொண்டே
அன்னை அகப்பையால் அள்ளி அள்ளி வார்க்க
ஆடிப் புதுக் கூழ் குடிப்போமே

மேலும் வாழைப்பழம், மாம்பழத்துடன் கொழுக்கட்டையைக் கடித்துக்
கடித்து உண்ணும் இன்பம் என்றும் நினைவில் நிற்கும்.

வாழைப் பழத்தை உரித்துத் தின்போம் நல்ல
மாவின் பழத்தை அறுத்துத் தின்போம்
கூழைச் சுடச்சுட ஊதிக் குடித்துக்
கொழுக்கட்டை தன்னைக் கடிப்போமே

முன்னைய ஆண்டில் சுவைத்த ஆடிக் கூழையும் கொழுக்கட்டையை
யும் மீண்டும் மீண்டும் நினைத்து நினைத்து ஆனந்தப்படுகிறார்கள்.
ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை
ஆனந்தம் ஆனந்தம் தோழர்களே
கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழுங் குடிக்கலாம்
கொழுக்கட்டை தின்னலாம் தோழர்களே.

*

*

*

ஆடு கதறியது

உழைத்து இழைத்த உள்ளங்களைக் கவர இறைவன் தந்த இயற்கை அழகை அம்புலியாகவும், வெண்ணிலாவாகவும் அநுபவித்துச் சுவைத்தோம். தாடி அறுந்த வேடனின் நகைச்சுவைக் கதையையும், கத்தரித்தோட்டத்து அழகும் புதுமையும் ஒருங்கே இணைந்த வெருளிக் கோலத்தையும் சுவைத்தோம். இனி வரும் பாடலின் பொருளாழம் உணர்ந்து மகிழ - பொய்யானபக்தர்களின் பொல்லாத கொடுஞ் செயலை - ஐம்பது, நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னைய தமிழர் வாழ்ந்த கிராமங்களை நாம் மனக்கண்ணிற் கொண்டு வர வேண்டும்.

ஆயிரம் ரூபாவுக்கு ஆடு வாங்கி வெட்டுகிறவனிடம், அந்தக் கோயில் திருப்பணிக்குக் காசு கேட்டால் தெரியும் பக்திநிலை. படச்சுருளில் எழுந்துவரும் நாடகக் காட்சிபோல மனச்சுருளில் விரிந்துவரும் கிராமிய வாழ்வுதான் இக்கவிதையைப் படித்துச் சுவைக்கத் துணையாகும்.

'வேள்வி' என்ற வேதகாலப் பெயராலே, சிறு தெய்வங்களுக்கு உயிர்ப் பலியிட்டுத் தங்கள் குரூர குணத்துப் பசிதீர்க்கும் மக்களை நினைத்துப் பார்க்கவேண்டும். தமிழ்ச் சமுதாயத்திலே தாழ்நிலை மக்களின் கலாச்சாரமாக நிகழ்ந்தது. எனினும், மேல்நிலை மக்களின் ஆதரவும் இருந்ததையும் மறுக்கமுடியாது. கறுவல் கந்தையரைப் போல வந்து " பசிக்குது; கிடாய் வாங்கிக் கட்ட வில்லையா?" என்று கனவிலே வந்து கேட்டதாகக்கூடக் கதைவிருவார்களே! பசியாம் கடவுளுக்கு. அவரிடம் வந்து பிச்சை கேட்கிறாராம் வைரவர்! "காட்டு மிராண்டித் தனத்தில் எஞ்சியிருக்குங் கொடுமை இது" என்ற பொருள்பட மகாத்மகாந்தி கவலையுற்றதை வாசித்த நினைவு.

பிள்ளையைப்போலப் பேணி வளர்த்த ஆட்டுக்கடாவை தன்னையும் அவ்வாட்டையும் உலவவிட்ட உலக மாதாவாகிய மகாமாரி முன்னிலையில் நேர்த்திக் கடன் என்ற பேரில், பலியிடுகிறார்களே. உயரமாக வளரக்கூடிய இனத்துக் கடாவைத் தெரிந்தெடுத்து வாங்குவர். எள்ளுப் பிணணாக்கு, முள்முருக்கமிலை முதலான விசேட உணவு

வலிந்து ஊட்டி வளர்ப்பர். உணவூட்டலுக்காக தினமும் இரண்டு மணித்தியாலமாவது கடாவுடனிருப்பர். வேள்விக்கு முதல் இரவு அந்தக் கடாவைச் சப்பறம் முதலான அலங்காரம் செய்யப்பட்ட இரணைக் குதிரைவண்டியில் ஏற்றி மேள தாளத்துடன் ஹவினர் நண்பர் உன்வர, கல்யாண உர்வலம்போல வேள்வி நடைபெறும் இடத்துக்கு அழைத்துச் செல்வர். சனக் கூட்டத்தைக் கூட்டுவதற்காக சின்ன மேளம் எனப்படும் இந்தியாவிலிருந்து அழைத்துவரப்பட்ட கூலிக்கு ஆடும் இளம் பெண்களின் நடனங்கூட இடம்பெறுவதுண்டு. கடன்பட்டுக்கூட இத்தகைய ஊர்வலம் நடத்துவர். கோயில் வீதியை அடைந்ததும் இவ்வாறு அழைத்து வரப்பட்ட கடாக்கள் காட்சிக்காக நிறுத்தப்படும். எந்தக் கடா சிறந்தது என, குழு குழுவாக வரும் பார்வையாளர் கருத்துவெளியிடுவர். இங்ஙனம் தனது கடா சிறந்தது எனப் பெயர் வாங்கவேண்டும் என்பதற்காகவே ஊட்டி ஊட்டி வளர்ப்பார்கள்.

இரத்தம் கடவுளுக்கு; இறைச்சி தங்களுக்கு! தம்முடல் வளர்க்கப் பொய்யாகப் பக்தி செய்யும் மக்களாகிய மாக்களும் மனங் கரையப் பாடியுள்ளார் தங்கத் தாத்தா. 'அநியாயமாக உயிர்க்கொலை செய்தல் பாவம். அன்னை முன்னிலையிற் கொல்லல் அதிலுங் கூடிய பாவம்' என்றெண்ணுவோர்கூட வேள்வி, நேர்த்தி என்ற புனிதப் பெயர் கேட்டதும் மறுப்புக் கூற அஞ்சுகின்றனர். அன்றைய சூழ்நிலையில் கேட்குங் கல்நெஞ்சங் கரையுமாறு பாடியுள்ளார் தங்கத்தா.

வாய்விடாச் செந்துவாகிய ஆட்டை வாழ்வியலிலே நாம் காணும் மாணுடத் தாயாகக் கற்பனை செய்திருக்கிறார் கவிஞர். செத்த வீடுகளிற் பெண்கள் கூடி ஒப்பாரி வைத்து அழுவதைக் கேட்டிருக்கிறோம். அவர்கள் ஏட்டிக்குப் போட்டியாகக் கவிதை நயம் வாய்ந்த ஒப்பாரி பாடுவதும் உண்டு. அப்பெண்கள் இறந்தவரிலோ அல்லது அவரின் ஹவினரிலோ இரக்கமுற்றுப் பாடுவதில்லை. மற்றப் பெண்ணை வெல்லப்பாடுவதுதான் நோக்கம்.

இங்கே ஒரு மனிதப் பெண் தன் மகனை இழந்தால் எங்ஙனந் துயரப்பட்டுக் கதறுவாளோ அங்ஙனம் புலவரின் ஆடுங் கதறுகிறது. கடந்த இரவு அழகான குதிரைவண்டியில் மாலை, மேளதாளத்துடன்

மாப்பிள்ளைபோலச் சென்ற மகன் தனக்கு ஒரு மருமகனைக் கொண்டு வரப் போகிறான் என்றெண்ணி எதிர் பார்த்திருந்த தாயாடு, மகனுக்கு நேர்ந்ததை அறிந்து ஏமாற்றமுங் கவலையும் நிறைந்து கதறுகிறது; ஒப்பாரி சொல்லி அழுகிறது.

முதலிலே, அநேக எதிர்பார்ப்புகளுடன் வளர்த்தெடுத்ததை நினைவு கூருகிறது. தாயென்பவள் அன்பின் திருவுருவம். பிள்ளைகளுக்காக எண்ணில்லாத தியாகஞ் செய்பவள் தாய். தாயின் அன்பு விண்மதியின் தண்ணிழல் போன்று தணிந்து சாரும் பேரன்பு. மணிவாசகரும் கைம்மாறு கருதாமல் அன்பே வடிவாக விளங்கும் இவைனுக்குத் தாயன்பைத்தான் தகுந்த உவமானமாகக் கொண்டிருக்கிறார். எவரும் இழக்க விரும்பாத கண்மணியாகவே தன்குழந்தையைப் பேணுவாள். எதிர் காலத்தில் தன்னிகரில்லத் தலைவனாக, குடிகாக்கும் தலைவனாகத் தன் மகனை மற்றையோர் மதிப்பர் என்பது தாயின் கனவு. அதனால் தாய்க்குத் தன்மகன் இராசா; அல்லது துரை. தனிமகனாயின் அவளுடைய அன்பின் குவியம் அவனேதான். எத்தனையோ எதிர்பார்ப்புகளுடன் காத்திருந்த தாயாடு மகனுக்கு நேர்ந்த கதியை வாயாற் சொல்ல முடியாமல் நெடும் பயணம் போனாயோ என இடக்கரடக்கலாகச் சொல்கிறது.

"ஆசை மகனேஎன் அன்பான கண்மணியே
நேசத் துரையே நெடும்பயணம் போனாயோ"

தான் வைத்திருந்த அன்பைத் தொகுத்து கண்மணி, இராசா என உருவகமாகக் கூறிய ஆடு, மகனுக்காகத் தான் பட்ட வேதனைகளை மீள நினைந்து வாடுகிறது. மங்கையர் ஒப்பாரி வைக்கும் போது பத்துமாதஞ் சுமந்து பெற்றதாகச் சொல்லுவது போன்று ஆடும் ஓராறு மாதம் உடம்பு நொந்து பெற்றெடுத்ததாகக் கூறுகிறது. ஆடு தன்மகனைச் சீராளன் என்று குறிப்பிடுவதுஞ் சிந்தனைக்குரியது. பரதேசிக்கோலம் பூண்டு வந்த பாமசிவன் சிறுத்தொண்டர் தன்மீதுத் தன்னடியார்மீதுங் கொண்டிருக்கும் மெய்யன்பை உலகறியச் செய்ய விரும்பினார். அதற்காகச் சிவபெருமான் ஆடிய நாடகத்தில் தலைப்பொருள் சீராளன். அவன் பெற்று வளர்த்ததாய் தந்தையே கடவுள் அடியாருக்காகக் கழுத்து வெட்டினர். இங்கே தாயாடு பெற்ற சீராளனை வளர்த்த தாய் தந்தையர் கடவுளுக்காகக் கழுத்து

வெட்டுவிக்கின்றனர். ஆயினும், "சீராளா" என அழைத்ததும் ஓடி வந்தானே அச்சிறுவன்! வேத வேள்வியிலும் பலியாக வெட்டப்பட்ட வெள்ளாடு மீள உயிர் பெற்றுவிடுமாம். தக்கன் வேள்வியிலே அவனுக்குச்சூட்டிய தலைக்குரிய ஆடு தக்கன் தலையுடன் சுவர்க்கஞ் சேர்ந்ததாம். ஆனால், மாரியம்மன் கோயிலில் வெட்டப்பட்டாலும் இந்தச் சீராளனுக்குக் கிடைப்பது மனித வயிறாகிய நரகந்தான்.

அன்பான கண்மணியே, நேசத்துரையே என்றழைப்பேனே. துள்ளிக் குதித்து வந்து என்கண் நிறைய நிற்பாயே. இன்னும் வரக்காணோமே! தெற்குத்திசைப் பயணம்-இயமலோகம்-போனாயோ எனக் கதறுகிறது. திருமணமான பெண்கள் முழலைச் செல்வத்துக்காக ஏங்கித் தவிப்பது இயல்பு. அடுத்த இரண்டாம் மூன்றாம் மாதமே தாய்மை அடைந்துவிட்டாளோ என உற்றாரும் உறவினரும் விசாரிப்பது அவளின் ஆசையை மேலும் வளர்த்துவிடும். இந்தத் தாயாரும் பிள்ளைவரங் கேட்டுக் கோயில், கோயிலாக-கல்லுவைத்த கோயில் எல்லாம் போய்க் கைகூப்பி வேண்டுகூல் செய்ததாம். மூலவராகக் கருங்கல்விக்கிரகம் வைத்திருக்கும் பெரிய கோவில்களுக்கும், சாதாரண கல்லையே கடவுளின் திருவுருவமாகப் பாவனை செய்யுஞ் சின்னஞ் சிறிய கோவில்களுக்கு மாக, ஊருராக, சென்று அலைந்ததை நினை கொள்கிறது.

"ஓராறு மாதம் உடம்புநொந்து பெற்றெடுத்த
சீராளா தெற்குத் திசைப்பயணம் போனாயோ

நேராத கோவிலெல்லாம் நேர்ந்து தவமிருந்தே
ஆராத காதலுடன் ஐயோநான் பெற்றெடுத்தேன்

கல்லுவைத்த கோவில்எல்லாம் கைகுவித்து நோன்பிருந்து
செல்வக் குமரா சிறப்புடனே பெற்றெடுத்தேன்

நோன்பிருந்து பெற்றெடுத்த செல்வக் குமரனின் அழகை, புன்சிரிப்பைக் கண்டு உளங் குளிராத தாய்மாரில்லை. இந்த ஆட்டின் மகனுக்குக் கழுத்தைச் சுற்றி வெள்ளை மாலையும் நெற்றிச் சுட்டியும் இருந்ததாம். அது நல்லினக் கடாவுக்கு இலட்சணம். அதன் கண்கள் கறுப்பு. (ஆங்கில இலக்கியம் படிப்போர் நீல விழியைப் புகழ்வதை உணர்வர்.) மேலும், தனது செல்வமகனின் நடையழகை நினைக்கிறது ஆடு. ஆண்பிள்ளைகள் துள்ளித் துள்ளித் திரிவதைத் தாய்மார்

பார்த்து ரசிப்பதுண்டன்றோ. தாயாரும் மகளின் அழகிய முகத்தைத் திருமுகம் எனத் தெய்வத் தன்மை ஏற்றிச் சொல்வது தனக்கு அது எத்துணைச் 'செல்லம்' என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. எடுப்பான செவி, நீலமயிர், நெற்றிச்சுட்டி, பிறை இரண்டு உள்வாங்கி வளைந்தி ருப்பதுபோல அழகிய கொம்பு என்பவற்றையெல்லாம் நினைத்து நினைத்துப் புலம்புகின்றது. காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன்குஞ்சு அல்லவா. அம்மா என நீ அழைக்கும்போது யாழிசை, புல்லாங்குழல் ஓசையாக இனிக்குமே. வள்ளுவர் வியந்த மழலை ஒலியை நினைத்து வாசகர்களும் மகிழுவரே. நீ என் கண்ணுக்கும் காதுக்கும் விருந்தாக விளங்கினாயே! அந்தப் பாக்கியம் இனியுங் கிடைக்குமோ? நான் கேட்ட செய்தி தவறாக இருக்கக் கூடாதா? வழக்கம்போல வந்து வளைய வளைய வருவாயா. பெற்ற வயிறு பற்றி எரிகிறதே!

"ஆரக் கழுத்தழகா அஞ்சனப்பூங் கண்ணழகா
வார நடையழகா மாராப்பு மேனியனே

துள்ளு நடையழகும் சோதி முகத்தழகும்
கொள்ளுஞ் செவியழகும் கோமளமே காண்பதெப்போ

நீல மயிரழகும் நெற்றிச் செகிலழகும்
கோல மருப்பழகும் கோமளமே காண்பதெப்போ

பூங்கரும்பே தேனேஎன் பொன்னே நவமணியே
தாங்கிச் சுமந்தகுடல் தழலாய் எரியுதடா

யாமுங் குழலும்என இன்பக் குதலைமொழி
நாளும் பொழுதும் இனி நான் கேட்ப தெந்நாளோ

அம்மா எனஅழைக்கும் ஆசைத் திருக்குரலை
எம்மா தவக்கொழுந்தே நான்கேட்ப தெந்நாளோ"

புண்ணாக்கும் தவிடும் ஊட்டி ஊட்டி வளர்ப்பது கண்டு எவ்வளவு பெருமைப்பட்டேன். துணிப் பொட்டணம் போன்று விரிந்து நிற்கும் நெஞ்சுடன் மல்யுத்த வீரன்போல கெம்பீரமாக நின்றாயே. அவர்கள் ஊட்டி வளர்த்ததைக் கண்டு உள்ளூர மகிழ்ந்தேனே! ஏமாற்றி விட்டார்களே கல்நெஞ்சர்கள். இது எல்லாம் தங்கள் பேர் புகழுக்கா

கத்தான் என இப்போதுதான் தெரிகிறது. "இராமனின் கிடாய்தான் மற்ற எல்லாத்திலுந் திறம்" என்ற பொழுதுபோக்குப் பேச்சுக்காக-புகழ்க்காக-முகமன் வார்த்தைக்காக-இரவிரவாகத் தீற்றி வளர்த்தார்களோ? உன்னில் அன்பு பாராட்டியதும் உன்மேனியைத் தடவி மகிழ்ந்ததும் போலிதானோ!

"புல்லும் தவிடும் புண்ணாக்கும் தீற்றிஉனை
அல்லும் பகலும் அவர் அன்பாய் வளர்த்தாரே

அல்லும் பகலும்அவர் அன்பாய் வளர்த்ததெலாம்
கல்லுங் கரையக் கழுத்துவெட்டு வெட்டிடவோ "

உன் எடுப்பான கொம்புகளுக்கு யானைத் தந்தப் பூண் பூட்டி அழகு படுத்தினார்களோ! அந்த வெள்ளைப் பூணுக்கும் நீலமேனிக்கும் எவ்வளவு பொருத்தமாக இருந்தது! கழுத்திலிருக்கும் ஆரத்துக்கு அழகுக்கு அழகு செய்வது போலல்லவா சலங்கை மாலை சூட்டினார்கள். இந்த அலங்காரங்களைக் கண்டு நெஞ்சங் கனிந்திருந்தேனே. இரணைக் குதிரை பூட்டிச் சோடினை செய்த அழகிய வண்டியிலே மாப்பிள்ளைபோல எற்றிக்கொண்டு போனார்களே! வண்டிக்கு மின்விளக்கு அலங்காரமுஞ் செய்திருந்தார்களே. நன்று; நன்று மாப்பிள்ளைக் கோலத்துடன் ஓய்யாரமாகப் போகிற என்பிள்ளை பெண்ணைத் திருமணஞ் செய்து கொண்டுவருவான் என்று எதிர் பார்த்திருந்து ஏமாந்துபோனேனே! நேற்று முதல் காகம் வேலியிலும், மரத்திலும் மாறி மாறிப் பறந்து கரைந்து கொண்டிருந்ததே. இப்படி அநியாயஞ் செய்வார்களென நினைக்கத்தக்கதாக அவர்கள் நடந்தார்களா? உன் தங்கமேனியைத் தடவித் தடவி மகிழ்ந்தார்களே! திறங் கிடாய் என்ற புகழ் கிடைக்கும் என்றெண்ணியா மகிழ்ந்து தடவினார்கள். இந்த அநியாயத்தை நினைக்க நினைக்க கைகால் பதறுகிறதே! அடி வயிறு பற்றி எரிகிறதே!

" கிம்புரிப் பூண்அணிந்து கிண்கிணிப் பொற் றார்கூட்டி
வரிசரவு, வம்பர் அலங்கரிக்கப் பார்த்து மகிழ்ந்தேனே

வன்னப் பொற்றேர்ஏறி மாப்பிள்ளைபோற் சென்றாயே
இன்னும் வரக்காணேன் எங்குற்றாய் எங்குற்றாய்

பெண்ணை மணந்துஎனது பிள்ளை வருவான்என்றே
எண்ணி இருந்துநான் ஏமாந்து போனேனடா

காக்கைக் கரைவும் கனாவும் பலித்ததடா
ஆக்கை துடிக்குதடா அடிவயிறு வேகுதடா"

கதறக்கதற உன்னைவெட்டுதற்காகவா ஊட்டி ஊட்டி வளர்த்தார்கள்!
அவர்களுக்கு ஆற்றிவாம்! அறிவு!! உன்னைப் பலி கொடுப்பதால்
அவர்களுக்கு என்ன இலாபம்? என்னநன்மை? இந்தச் சராசரங்களை
எல்லாம் படைத்த அன்னை பராசக்திக்குப் பசியா! இரத்தப்பசியா?
ஆண்டிலே ஒருநாள் அள்ளிக் குடித்துவிட்டு அடுத்தஆண்டு வரை
பட்டினியாய்க் காத்துக் கிடப்பாளா அன்னை? வைரவர் தனக்கும்
இரத்தங் கேட்பாராம். நேர்த்திக் கடனாம் நேர்த்தி! மாரி அம்மனுக்கு
நேர்த்தியா? வயிற்றுமாறிக்கு நேர்த்தியா? கண்டபலன் பசி தீர்த்தலா
பழி சம்பாதித்தலா? ஒன்றா, இரண்டா நூற்றுக் கணக்காக வெட்டித்
தள்ளுகிறார்களே! துடி துடிப்பதைப் பார்த்தாவது மனம் மாறுவ
தில்லையா? கல்நெஞ்சமா அவர்களுக்கு? இரக்கம் வராமலிருக்கவோ
சாராயம் மண்குகிறார்கள்? இந்தப் பாவத்தை எப்படித் தீர்க்கப்
போகிறார்கள்?

பகைமை காரணமாக ஒருவனை ஒருவன் வெட்டுவதுண்டு. (ளுனால்,
பகைத்தானா? பாழும் அன்பு காட்டினீர்களே! ஒரு பாவி உன் பின்னங்
காலிரண்டையும் பிடித்து உயர்த்தினானாமே! மற்றொரு மாபாவி
கழுத்திலே கயிறு போட்டுக் கொம்புகள் நடுவே கோலி
இழுத்தானாமே! வலியெடுத்து அம்மா என்று கதறினாயாமே! என்னை
நினைத்தோ கதறினாய்! மூன்றாமவன் கதறக் கதற கத்தியை ஒங்கி
வெட்டினானாமே துண்டிரண்டாக! நினைக்கவே பெற்ற வயிறு பற்றி
எரியுதடா. வேடிக்கைபோல ஊரவர் சுற்றிநின்று பார்த்தார்களாமே!
இதுதானா ஆறாமறிவு? உன்னை அநியாயமாக இழந்த கவலை ஒரு
புறம்; ஆறறிவு இருந்தும் நீ கதறியதை, இரத்தம் சீறத் துடி

துடித்ததைப் பார்த்தாவது இரங்காத கல் நெஞ்சை நினைத்து
மறுபுறம்; நெஞ்சு தடுமாறுதடா; நினைவும் தடுமாறுதடா.

"காரியம் ஒன்றின்றி இந்தக் கல்நெஞ்சப் பேதையர்கள்
மாரி அம்மன் கோவிலிலே வாட்பலிக்கு வைத்தாரோ"
பிள்ளையைப் போல்வளர்த்துப் பிள்ளைஅந்தச் சண்டாளர்
துள்ளித் துடிதுடிக்கத் துண்டாக வெட்டினாரோ"

"காலில்ஒரு பாவி கழுத்திலொரு மாபாவி
கோலி இழுக்கக் கொடும்பாவி வெட்டினனோ-பாஅய் பாஅய்"

"ஓங்கிய கத்தி விழும்போது உடல்நடுங்க
ஏங்கி எனை நினைந்து என்னம்மாவோ என்றாயோ "

"தூஆரும் மேனி சுழன்று துடிதுடிக்க
ஆ ஆ என வாய்விட்டு ஐயா இறந்தனையோ"

"நெஞ்சம் துடிக்குதடா நினைவுதடு மாறுதடா
பஞ்சிலே தீப்போல் பாழ்வயிறு வேகுதடா - பாஅய் பாஅய்"

புண்ணாக்கும் தவிடும் தமது கையாலே மணிக்கணக்காக இருந்து
தீற்றி வளர்த்தார்களே. அதனைப் பார்த்து பார்த்து மகிழ்ந்தேனே.
பலமுறை எனக்கு எதுவுந் தராமல் உனக்கு உணவு தீற்றி
மேனியெல்லாந் தடவி மகிழ்ந்தார்களே! நானும் அதனைப் பார்த்து
இவரல்லவோ சிறந்த எஜமான். என் பிள்ளையை எத்துணை
அன்பாகப் பேணுகிறார் என்று எண்ணி இறுமாந்திருந்தேனே! அவர்
இங்ஙனம் நயவஞ்சகமாக ஒழுகுகிறார் எனநான் சிறிதும்
நினைக்கவேயில்லை. தன் ஊன் பெருக்க என் பிள்ளையின் ஊன்
வளர்த்துக் கொண்டு தின்கின்றாரே! தான் தின்னுதற்காகத்
தெய்வத்தின் பேரால் வளர்த்து அத்தெய்வத்தின் முன்னிலையில்
வெட்டினாரே. அந்தத் தெய்வம் தன்னை அருள் பாலிக்கும் என்ற
நம்பிக்கையாம். அருள் அன்று, அழிபாவந்தான் கிடும். தான் ஊட்டி
வளர்த்த சதையைத் தானே அரிந்தனரே கூடியிருந்து சாப்பிட.
உன்னுடைய முழு இறைச்சியையும் தின்ன முடியவில்லையாம்.
மிகுதியை ஒலைக் குடலைகளிலே இட்டுப் பொதிந்து வீடு வீடாகக்

கொண்டுபோய்க் கொடுத்தும் பணம் பெற்றார்களே. இங்ஙனந் தானுந் தின்று மற்றவர்களுக்குங் கொடுத்தும் பணம் பெறலாம் என்ற எண்ணத்திலே தானே வெட்டினார்கள். இறைச்சியை வாங்குவார் இல்லாவிட்டால் வெட்டியிருப்பார்களா? தெய்வத்தைச் சாட்டிச் செய்த கொலைப் பாவம் யார்மீது? போலிப் பூசை செய்த பூசாரி மீதோ? பலியிட அநுமதித்த அதிகாரி மீதோ? கொன்றார்களே அசுரர் மூவர், அம்மூவர் மீதோ? அதனைப் பார்த்தும் அறிந்தும் வாளாவிருந்த மனிதர்மீதோ? ஆமாந் தின்றவர்கள் தான் முழுப்பழிகாரர். அவர்கள் தின்னாவிட்டால் 'வேள்வியும் இல்லை கிடாய் வெட்டும்' இல்லை? உண்மையது. (முஸ்லிம்களும் ஆடு மாடு கழுத்துறுக்கும்போது பாவம் மற்றவர்க்கும் சேரட்டும் என்ற பொருளில் மந்திரம் சொல்வராம்)

"ஆசாரி மேலோ அதிகாரி தன்மேலோ
மாமாரி மேலோ வன்பழிதான் சேருமடா

கொன்றவன்மேலோ கொடுத்தவன் தன்மேலோ
தின்றவன் மேலோ இத்தீயபழி சேருமடா

வாயில்லாச் சீவன்வதை யாதீர் என்றுசொல்ல
வாயுள்ளார் நெஞ்சம் மரமோ கருங்கல்லோ

சைவமும் இல்லையோ சான்றோரும் இல்லையோ"

(தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும் சொன்னார்.

"தின்ற பொருட்டால் கொல்லாது உலகெனில்
வில்லைப்பொருட்டால் ஊன்தருவார் இல்"

சரி, போகட்டும். இவர்கள்தான் மூடர். வாய் பேசமாட்டாத பிராணியைக் கொல்லாதீர் என்று வாய் பெற்றிருப்போர் அறிவுரை சொல்லக் கூடாதா? ஆன்மீகத் துறையிலே நமது நாடுதான் உயர்ந்தது எனப் பெருமை பேசுவதோடுமட்டும் நின்றுவிடாமல் மேலைத் தேயத்தார் சிற்றின்பத்தையே நாடுவர் என்று பழிக்கிறார்களே இந்நாட்டார். நாயைத் தானும் அடிக்க விடுவார்களா மேலைநாட்டார்? பூனைதன் காணிக்ஞர் வந்து விட்டதென அடித்துத் தூரத்த முடியுமா அங்கே? அடுத்தநாள் நீதிமன்றத்திலேயன்றோ

நிறுத்து வார்கள். மனித நோய் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய எலியைக் கூடத் துன்புறுத்த விடும் எனப் போராடுகிறார்களே அவர்கள். 'உயிரினம் நேசிப்போர் சங்கம்' நிறுவியன்றோ போராடுகிறார்கள். புலால் உண்ணாதோர் பலர் உளர் மேலைநாட்டாரில்.

சைவமும் இல்லையோ? சான்றோரும் இல்லையோ எனத் தங்கத் தாத்தாவின் தாயாடு கதறியது வீண்போகவில்லை. காலங் கடந்தாவது சான்றோர் ஒருசிலர் நாம் இருக்கிறோம் என்று குரல்கொடுக்கத் தொடங்கினர். அறிவுரை புகட்டத் தொடங்கினர்; வேள்விக்கு எதிராகப் போராடத் தொடங்கினர். அவர்களுடைய முயற்சியால் இலங்கை மந்திரி இராசதுரை அவர்கள் வேள்வித் தடைச்சட்டங் கொண்டுவந்தாரே. கொஞ்சநாளில் ஓய்ந்திருந்தார்கள். வடக்குக் கிழக்கில் பெண்கள் குழந்தைகளைக் கொல்வோம் கேட்பார் யார் என்று வந்து குடியிருக்குங் கொலைகாரர் "நீ வேள்வி செய்; உனக்கும் பங்கு எனக்கும் பங்கு பணத்திலும் இறைச்சியிலும்" என்று அநுமதிக்கிறார்களாமே! தங்கத் தாத்தா எழுப்பிய குரல் கேட்டு இன்று மீண்டும் சான்றோர் கூடிப் போராட்டவழி ஆராய்கிறார்களாம். நல்லது நடக்கட்டும்!

இவர்களுக்குத் தெய்வாவது உதவுக. அநியாயம் ஒழிக!)

பெற்றவள் புலம்பும் இந்தப் பிள்ளைப்பாசம் புலப்படும் இக் கண்ணிகளை முகாரி ராகத்திற் பாடக் கேட்டாற் கல்லுங் கரையும்.

ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டு துலை

இந்தியத்தமிழ் நாட்டிலுஞ்சரி, இலங்கையிலுஞ்சரி இயற்கை வளம் மிகக் குறைந்த பகுதிகளிலேயே தமிழர் வாழ்கின்றனர். அதற்கு புவியியல், அரசியல், சமூகவியற் காரணங்கள் பல உள. வளம் குறைந்த பகுதிகளிலே வாழ நேர்ந்தாலும் நமது தமிழினத்துக்குப் பொருளாதாரத் துறையில் இரண்டு சிறப்புக் குணம் குறிப்பிடத் தக்கனவாயுள்ளன. முதலாவது குணம் தளராத முயற்சி; மற்றையது சேமிப்பு. தன் பிற்காலத் தேவைக்கு மட்டுமன்றித் தன் பிள்ளைகளுக் குமாகச் சேமிப்பார்கள். தளராத முயற்சியும் சேமிப்புப் பழக்கமும் தமிழரின் குறியீடுபோல வளர்ந்துவிட்டன. முன்னைய தமிழரில் மிகப் பெரும்பான்மையினர் கமக்காரர். கமத்தொழிலுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது நீர். தமிழர் வாழும் பகுதியில் மழைவளங் குறைவு. ஆற்றுநீர் வசதியும் இல்லை. பெரும்பாலான இடங்களில் ஐந்து முதல் பதினைந்து மீற்றர் வரையில் அழுமும் மூன்று மீற்றர் வரையில் அகலமுங் கொண்ட கிணறு தோண்டியிருப்பர். அக்கிணற்று மிதியில் ஒருவர், துலாவில் ஒருவர் அல்லது இருவர் சேர்ந்து அவ்வாழக் கிணற்று நீரைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறைத்துவிட, ஓடிவரும் அந்நீரைப் பயிருக்கு மடை மாற்றிவிட இன்னொருவராக மூன்று, நாலு, பேர் சேர்ந்து கிணற்றிலிருந்து பயிருக்கு நீர் பாய்ச்சவேண்டும். மிக ஆழமான சில கிணறானால் துலாவில் மூவராக ஐந்துபேர் தேவைப்படும். துலாவில் நிற்போர் முன்னும் பின்னும் ஓட, கிணற்று மிதியில் நிற்பவர் வாளியிலிறைப்பதுபோல பெரிய பனைஓலை முப்பட்டைப் 'பட்டை'யில் நீரை மேலே எடுப்பர்.

சில இடங்களில், சிறுகுளம் இருக்கும். அங்கே சிறிய ஓலைப் பட்டையின் இரண்டு பக்கமும் இவ்விரண்டு கயிறு கட்டி இரு புறமும் நின்று பட்டையால் நீரைக்கோலி மேலே வாய்க்காலுக்கு எற்றுவர். இதனை ஏற்றம் இறைத்தல் என்பர். பயிர்நிலம் இன்னும் மேடாக இருந்தால் முதல் ஏற்றத்திலிருந்து வருகின்ற நீரைச் சிறுகுழியில் விழவைத்து மற்றொரு ஏற்றம் அமைப்பர். தமிழ்நாட்டில் இம்முறை இன்றுமுளது. இத்தகைய பெருமுயற்சியை மற்றைய இனத்தாரும்

நாட்டினரும் வியப்பர்; மெச்சுவர். இத்தகைய பெருமுயற்சியிலிருந்து “ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டு துலை” என்ற பழமொழி எழுந்தது.

தங்கத் தாத்தா உயிக்கொலையையும் புலாலுண்ணலையும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பெருங் குறைபாடாகக் கருதினார். முக்கியமாக, கோயில்களிலே பலியிடுதலை அறவே ஒழிக்க வேண்டும் எனக் கருதினார். குழந்தைகளின் மனதிலே பதியவைக்கவேண்டும் என்ற கருத்திற் குழந்தை இலக்கியத்தை ஊடகமாகக் கொண்டார். கோயிற் பலிக்காகக் கொண்டு செல்லப்பட்ட ஆட்டுக் கடாவின் தாயை மாணுட்பெண்ணாகக் கற்பனை செய்த பாடலை முன்பு பார்த்தோம். புலால் உண்ணுதலை அருவருக்கச் செய்ய “ஈழத்து நந்தனாரை”க் கற்பனை செய்திருக்கிறார். இது வெறுங் கற்பனையாக அன்றி இயல்பாகவே இயலும் நிகழ்வுபோல விரித்துள்ளமை குறிப்பிடத் தகும்.

இக்கவிதையையும் விளங்கிக்கொள்ள 50 ஆண்டு முன்னர் தமிழரிடையே நிலவிய பல்வேறு சமூகவாழ்வு முறையை அறிந்திருத்தல் வேண்டும். இது தமிழ்மீதுக்கு மட்டுமன்றித் தமிழ்நாட்டுக்கும் பொருந்தும். பறை என்னும் மேளம் அடிப்போர் பறையர் எனப்பட்டனர். மதுவும் புலாலும் உண்ணல் அவர்களின் பொதுவான வாழ்க்கை முறை. குளிப்பதருமை. குளிக்க வசதிக் குறைவு காரணமாகலாம். அவர்கள் வசிக்கும் சிறிய ஒரு குடிசைதான் எல்லாத் தேவைக்கும் பயன்படும். அதனால் அசுத்தமாக இருக்கும். அதனால், இழிந்தோராக மதிக்கப்பட்டனர். சேற்றிலே செந்தாமரைபோல நீலன் தோன்றினான். முதியவாராயிருந்த மற்றொரு வெண்டாமரையிடம் சிறு வயதிலேயே ஆத்திசூடி முதலான நீதிநூல்கள் பயின்றான். அதனால் அவனுடைய மனம் பண்படலாயிற்று. உடலும் உள்ளமும் புனிதமாயின. தினமும் நீராடினான்; கடவுளைத் தொழுதான். மரக்கறி உணவே உண்டான். தன் குலத்து மற்றையோரையும் மனம் மாற்றிக் கொண்டு வந்தான். புலால் உண்போர் வீட்டில் தான் உண்பதில்லை என விரதம் மேற்கொண்டான். முதலியார் வீட்டில் நிகழ்ந்த விருந்தில் நீலன் தான் மேற்கொண்ட விரதத்தின் விளைவாக உண்ண மறுத்துவிட்டான். வற்புறுத்தினார் முதலியார். நான் நயிந்தை¹. நம்முடைய சோறுதான்

¹ நக்கலான பேச்சின் பொருளை உகித்து உணர்க.

(செய்யும் வேலைக்காகத் தரும் நெல், காசு வாங்கித்தான்) உண்கின்றேன். ஆனாலும், ஊன் மிசைந்த உணவை என்றும் உண்ணேன் என்று சொல்லி அங்கே நில்லாமலே ஓடினான்.

நீலன் வீட்டுக்குச் சிறிது தூரத்தில் வேளாண் மக்கள் வாழும் பகுதி இருந்தது. அவ்வூர்த் தலைவர் பூராயமுதலியார். அவருடைய நாற்சார் வீட்டுக்கும் பறையர் வாழும் பகுதிக்கும் இடையிலே வடலிக்காணி இருந்தது. சனிக்கிழமைகளில் முதலியார் எண்ணெய் முழுக்காடுவது வழக்கம். அது ஒரு சிறப்பு நிகழ்வு. சமையற்காரனிடம் சேவலைப் பிடித்துக் கழுத்தைத் திருகி அடியடா; ஆணஞ்செய்; கறியுஞ் செய்; அரியதொரு பொரியல் செய்; வேணுமென்றாற் குடிக்கலாம் மிகு மதுரச் சூட்டும் செய் என்று கட்டளையிட்டார்.

“சடையனார் என்றுரைக்கும்
தங்குலத்துப் பெரியவர்பால்
அடையவே சைநெறி
ஆசாரங் கேட்டுணர்ந்தான்

தங்குலத்தைத் தீண்டாத
சாதிஆக் கியதெல்லாம்
வெவ்கொலையும் கொடும் புலையும்
மிகு குடியும் என்றுணர்ந்தான்

வேளாளர் என்றாலும்
வெடுக்குப் புலால் மிசைவோர்
கீழான புலையரிலும்
கீழானோர் என்றிகழ்ந்தான்

செவ்வரத்தம் பூப்போலும்
செஞ்சூட்டு வாரணத்தை
அவ்விரத்தம் சிந்தாமல்
அடியடா என்றுரைத்தார்”

வாரணம் - கோழி

கொஞ்சம் சாராயம் குடித்தபின்னர் முழுகிவிட்டு வந்த முதலியார் கோழிக்கறியுடன் முக்கு முட்டச் சாப்பிட்டுச் சூப்புங் குடித்துக் கொண்டேவந்து சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து மிகுதியையும்

முடித்தபின் சற்று உறக்கம் வரச் சாய்ந்தார். "ஐயா" என அழைக்குஞ் சத்தங் கேட்டு விழித்த முதலியார் கூப்பிட்டது 'நீலனின் குரல் போலிருக்கிறதே; நயிந்தை என்று அழைப்பவன் இன்று ஐயா என அழைக்கிறானே' என வியந்தவாறே படலைப் பக்கம் பார்த்தார். நீலன்தான் வந்துகொண்டிருந்தான். கையிலே கோல் எடுத்தார் அவனை அடிக்க. சூப்புக் கொண்டுவந்த கிண்ணத்தை எடுக்கச் சமையற்காரனும் தலைவாயிலுக்கு வந்தான். நீலன் பதற்றம் இல்லாமல் "வடலிக் காணியில் எங்கள் மலம் சாப்பிட்டு உயிர் வாழ்ந்த சேவலைத்தான் வயிறு நிறைய உண்டீர்கள்! வழக்கமாக அங்கே வந்து மலங் கிளறித் தின்னும். அந்த மலம் இரத்தமும் இறைச்சியுமாகி சேவல் கொழுத்து வளர்ந்தது. இன்றும் காலையில் மலம் தின்றுகொண்டிருந்த சேவலை உவன் சமையற்காரன் பிடித்துக் கொண்டு வந்து கட்டிவைத்திருந்து சமைத்தான். அந்த இடைவேளையில் வயிற்றிற் போனது செமித்திருக்கும்! எங்கள் மலம் தானே இன்று உங்கள் உணவு! புளி, மிளகாய்த்தூள், சரக்குத்தூள் போட்டுச் சமைத்தபடியால் நல்ல சுவையாக இருந்திருக்கும். ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டு துலை போல எங்கள் மலம் சேவல் வயிற்றில் ஏறி உங்கள் வயிறு நிறைந்துவிட்டதே" என்றான். சமையற்காரனைத் திரும்பிப் பார்த்தார். அவன் பயந்து பின்னுக்குப்போய் மறைவாக நின்றான். அது கேட்ட முதலியார் கலங்கினார்; சமையற்காரனுக்கும் தெரிந்து விட்டதே. அதனால் மிகவும் வெட்கினார். அருவருத்துச் சரத்தி சரத்தியாகக் கொட்டினார்.

"இன்றைய சரக்கு வந்துவிட்டது; முன்னையது! இறைச்சியாக உடம்போடு சேர்ந்து விட்டதே! உடம்பை விட்டு உயிர் போகலாம். வேறொன்றுமே செய்யமுடியாதே" என முணுமுணுத்துக் கொண்டு திரும்பினானநீலன். முதலியாருக்கும் அரைகுறையாகக் கேட்டிருக்கும். களைப்பாறியபின் இனிமேல் புலால் உண்பதேயில்லை எனச் சபதஞ் செய்தார். பாவம்; சமையற்காரன் அன்று பட்டினி!

"புலையர் என்றே எமைக்கழிப்பீர்

புலையர்தம் மலமுண்டு

நிலையுண்ட சேவல்தனை

நீர் உண்டீர் என்றான் (நிலையுண்ட-உயிர் நிலைபெற்ற; உயிர் வாழ்ந்த)

ஏறாத மேட்டினுக்கே
இரண்டுதுலை இட்டதுபோல்
நாறுகின்ற மலமதனை
நாம்கோழி வயிற்றேற்றி

நயிந்தை வயிற் றேற்றுக்கிறோம்
தாங்கள் அதை அறியாமல்
உயர்ந்த குலம் நாம் என்பது
உண்மையோ உரைக்கக என்றான்

அப்பொழுதே முதலியார்க்கு
அருவருப்புங் குமட்டலுமாய்க்
குக்கி எக்கிக் கக்கினார்
குடித்ததுவும் உண்டதுவும்

இன்று விட்டேன் கொண்டலடி
என் ஆணை உன் ஆணை
என்றும் இனிப் புலால் உண்ணேன்
என்றுரைத்தார் சூளுறவே.

அரசு மெளரி ஒப்பந்தத்தில் 06.02. 1840 இல் ஒப்பமிட்ட
மெளரித்தலைவர்களில் ஒருவரான Hone Heke யும் மனைவியும்

மனம் நிறைந்த செல்வன்

வாழ்விலே இன்பமும் வரும்; துன்பமும் வரும். மனிதன் இன்பமாக வாழவேண்டும் என்றுதான் நினைக்கிறான். அவன் ஒரு சமுதாயப் பிராணி. ஆயினும், மற்றவர்கள் பற்றியோ மற்றைய உயிர் பற்றியோ அதிகம் அக்கறை கொள்வதில்லை. ஓரளவு நாட்டமிருப்பதாக நம்பப்படும்போதும் அதுவும் தன்னலத்தைச் சார்ந்ததாகவே இருக்கும். தன்னலமானது, மனைவி, மக்கள், நாடு என விரிந்தாலும் அதுவும் தனக்கு நன்மை விளையும் என்ற எதிர்பார்ப்பினாலேதான். துறவிகூட தன்ஆன்மாதேற்றத்தையே கருத்திற் கொள்கிறான். இறைவன்மீது உண்மையான பற்றுக் கொண்டவன் தானும் மற்றைய உயிர்களும் இறைவனின் குழந்தைகள் என நம்புகிறான். விலங்கு பறவைகளும் தன் உடன் பிறப்புக்களாகக் கருதுவான். அத்தகைய உணர்வினாலேயே தாயுமானவர் “எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே அல்லாமல் வேறொன்றறியேன் பராபரமே” எனப் பாடினார். அப்பர் சுவாமிகளும் நாம் ஆர்க்கும் குடிஅல்லேம் நமனை அஞ்சோம்..... இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை” என்றார். இறைவனுக்கே மீளா ஆளானபடியால் அவருக்கும் அவர் போன்றாருக்கும் மனக்கவலை இல்லை. இதனையே திருவள்ளுவரும்

“தனக்கு உவமை இல்லாதான் தான் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்
மனக் கவலை மாற்றல் அரிது” என்றார்.

கவலை இல்லை என்று சொல்லாமல், கவலை ஒன்று தீர்ந்தாலும் மற்றொன்றாக அணிவகுத்து நின்று வரும் என்பதை விளக்கவே ‘மாற்றல் அரிது’ எனக் கூறினார்.

பூத உடலில் இறைகுமாரர் என்னும் உணர்வில் எல்லா உயிர்களும் உடன் பிறப்புக்களே எனஎண்ணுவோரும் சீவன் முக்தர் என்னும் நிலையில் வாழ்வோருமே மனக்கவலை மாற்றியவராவர்.

அங்ஙனமாகவும், உலகியல் வாழ்வில் மனக்கவலை மாற்றியவர் ஒருவர் சங்கப்புலவராக இருந்திருக்கிறார்! அவரே பிசிராந்தையார். பாண்டிய நாட்டவர். சோழநாட்டு மன்னன் கோப்பெருஞ் சோழனின்

அருமை பெருமைகளைக் கேள்விப்பட்டார்; சோழனும் அவரதுபுலமையையும் பண்பான வாழ்க்கையையும் அறிந்தான். இருவரும் ஒருவர்க் கொருவர் உற்ற நண்பராக விளங்கினர். ஆயினும், இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நேரிற் கண்டதில்லை! இருவரும் கேள்வி நண்பர்கள். இன்றைய பேனா நண்பர் போலவோ! சோழ மன்னன் தன் மக்களின் மனமாற்றங் கண்டு வெறுப்புற்று வடக்கிருந்தான். தியாகி திலீபனும், அன்னை பூபதியும் சாகும்வரை உண்ணா விரதம் இருந்தமைபோல; வாளொன்றைக் கையிலேந்தி வடக்கு நோக்கி மனந் தளராமல் இருந்து உயிர் நீத்தலே வடக்கிருத்தல் எனப்பட்டது. அங்ஙனம் வடக்கிருக்க ஆயத்தஞ் செய்தபோது தன் கேள்வி நண்பர் பிசிராந்தையார் வருவார்; அவருக்கும் ஓரிடம் ஒதுக்குங்கள் என உறுதியாகக் கூறியிருந்தான். பிசிராந்தையாரும் பாண்டி நாட்டிலிருந்து வந்து சேர்ந்து விட்டார்!! இது மனத்தூதின் வயப்பட்டது. (Telepathy). அங்கு நின்றோருக்குப் பெரும் வியப்பு! உண்மை நட்பு. பிசிராந்தையார் மிக முதியவராயிருந்தார். ஆனாலும், தலையமயிரோ நரைக்கவில்லை. அங்கே நின்ற ஒருவர் நேரே புலவரிடங் கேட்டேவிட்டார். பிசிராந்தையார் பாடினார்.

”யாண்டு பலவாக நரை இல ஆகுதல்
யாங்கு ஆகியர் என வினவுதிராயின்
மாண்ட என் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்
யான் கண்டனையர் என் இளையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும் அதன்தலை
ஆன்றவிந்து அடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர் நான் வாழும் ஊரே” புறநானூறு - 191

மாண்ட - மாட்சிமை வாய்ந்த; இளையர் - உதவி செய்வோர்

“இத்துணை வயது போயும் தலை நரைக்கவில்லையே! ஏன் எனக் கேட்கிறீர்கள். நன்று. எனது மனைவி மாட்சிமை மிக்கவள்; (மனைத்தக்க மாண்பு உடையளாகி, தற் கொண்டான் வளத்தக்காள வாழ்க்கைத் துணை“ என்பது வள்ளுவ விளக்கம்.) மக்களும் அறிவால் மனம் நிறைந்தவர்கள்; யான் நினைத்ததை என் உதவியாளர் செய்துமுடித்துவிடுவர்; அரசனும் எனக்கு மட்டுமன்று

குடிசுக்கும் துன்பந் தரான்; காப்பாற்றுவான்; எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கல்வியால் மனம் நிறைந்து (ஆன்று) ஐம்புல ஆசைகளை அடக்கி(அவிந்து) வாழ்தலால் ஆன்றோர் எனப் போற்றப் பெறுவோர் பலர் அங்கே உளர்.

தலை நரையாதது மட்டுமன்று; உடல் வலுவுங் குன்றவில்லை. ஆதனாலேதான் பாண்டி நாட்டிலிருந்து பொடிநடையில் சோழநாடு வந்திருந்தார்.

இதே கருத்தை ஆங்கிலப்புலவர் Charles Mackay கற்பனை மனிதனில் ஏற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார். இதன் சிறப்புக் கருதி James Baldwin தனது மீள் கூற்றுகளிற் சேர்த்திருக்கிறார். இங்கிலாந்திலே 'டீ' (Dee) ஆற்று நீர்வீழ்ச்சியின் நிலைப்பண்புச் சக்தியால் (Gravitational Potential Energy) கோதுமை அரைத்து வாழ்க்கை நடாத்தும் ஒருவன் அந்நாட்டிலேயே மகிழ்ச்சி மிக்க மனிதனாகப் போற்றப்பெற்றான். இது அரசனின் காதுக்கும் எட்டிற்று. அதிசயமுற்ற அரசன் அவனை நேர்காணப் புறப்பட்டான். அரைக்குஞ் சாலையில் நுழையும்போதே

“Oh, I'm as happy as can be

For I live by the side of the River Dee”

என்ற இனிய பாடல் அரசனை வரவேற்றது. ஒன்றுமாறி ஒன்றாகவரும் சிக்கல்களினால் கவலையுடன் அரசாளும் தன்னையும் கவலையே இன்றி மகிழ்ச்சியாகப் பாடிப்பாடித் தொழில் செய்பவனை யும் ஒப்பிட்டான் அரசன் மனதிலே. கவலை இல்லாக் காரணத்தை அவன் வாயிலாகக் கேட்டறிந்த அரசன் “நாம் இடம் மாற்றிக் கொள்ளுவோமா” என்று கூடக் கேட்கச்செய்துவிட்டது அவன் நிலை! அரசன் கேட்டதும் அவன் மறுத்துச் சொன்னதும் தங்கத் தாத்தாவின் மனதைக் கவர்ந்துவிட்டது. அந்த மனிதனை நமது தமிழ்க் குழந்தைக ளுக்கும் காட்டி இளமையிலேயே, வாழ்க்கையிற் கவலைகள் புக முன்னரே, மகிழ்ச்சியாக வாழ வழிகாட்டவேண்டும் என எண்ணினார். ஆசைகளும் அவசியமற்ற தேவைகளுந்தான் கவலைகளுக்கு வித்து. ஆதலினால் அவற்றை மட்டுப்படுத்தியாவது கவலை குறைந்து வாழ வழிசெய்யவும் நல்லொழுக்க முறை சிலவற்றை அவன் வாயிலாகப் புகட்டவும் விரும்பினார். இங்கிலாந்தின் டீ நதியை இலங்கையின்

மகாவலியாக்கினார். அரிசி அரைத்தாலும் மனநிறைவுடன் வாழும் சீமானுக்கு 'மனம் நிறைந்த செல்வன்' என்றே பெயர் சூட்டினார். ஆற்றங்கரையில் மாஅரைக்கும் தொழிலகம் ஒன்று நிறுவியிருந்தான். பக்கத்தில் கிடுகு வேய்ந்த குடிசை; புனிதமாகவும் சுசி(சுசி)யாகவும் அழகாகவும் பேணியிருந்தான். மற்றவர்க்குத் தீமை செய்யான்; கடன் பட்டறியான். (தோற்றுநின்ற இராவணன் நிலையை விளக்க நினைத்த கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் "கடன்பட்டார் நெஞ்சம்போற் கலங்கினான் இலங்கை வேந்தன்" என்றல்லவா உவமை கூறினார். வங்கியிலே தாம் போட்டுவைத்ததை எடுப்பதுபோல, பின்விளைவுச் சிந்தனை எதுவுமின்றி கடன்அட்டை (Credit Card) இல் ஆடம்பரமாகச் செலவு செய்தபின் வட்டியுங் குட்டியுமாகச் செலுத்தி அல்லலுறுவோ ருக்கு இக்கம்பன் கூற்று காணிக்கை.

இனி, தங்கத் தாத்தாவின் மனம் நிறைந்த செல்வனைப் பார்க்கலாம். பாடற் கரு இரவலே தவிர, கருத்து தாத்தாவின் பண்பட்ட உள்ளத்தில் எழுந்தது என்பதைக் கருத்திற் கொள்க.

“குடி கெடுக்கும் மதுவருக்கம் ஒருநாளும் குடியான் கூறும் அழக்காறு ஒருவரோடு என்றுங் கொள்ளான் கரும்பிணி போல் உலழிக்கும் கடன்பட்டும் அறியான் காயத்துப் பிணிஅறியான் கவலைசற்றும் அறியான் காயம் - உம்பு வெறுத்துரையான் ஒருஞான்றும் வெடுவெடுப்புக் கொள்ளான் வேலைசெய்வான் நெற்றிவரு வேர்வைநிலம் விழவே மறுத்துரையாக் கற்புடைய மனைவியொடும் மூன்று மக்களொடும் மனைவியொடும் வாழ்ந்துவர லானான் காலையிலே எழுந்திருவான் கடவுளைக்கை தொழுவான் கடிமனையிற் செயக்கடவ கடமைஎலாம் செய்வான் வேலையிலே முயன்றிருவான் வேலைசெய்யும் போது மென்மதுரப் பாடல்பல விருப்பினுடன் படிப்பான்”

‘செய்யுந் தொழிலே தெய்வம்’ அவனுக்கு. இங்ஙனம் பாடிப்பாடி வேலைசெய்யும் வழக்கமுடைய மனம் நிறைந்த செல்வன் ஒருநாள் பாடிக் கொண்டிருந்த பாட்டு நாடுசுற்றிப் பார்க்க வந்த கண்டி நாட்டு மன்னனின் காதில் விழுந்தது.

“அங்கொருவரோடும் அழுக்காறு கொள்ளேன்
 அயலாரும் என்மீதில் அழுக்காறு கொள்ளார்
 கடன் இல்லை கவலை இல்லை கரும்பிணியும் இல்லை
 காதலுறு விருந்தினரை ஆதரவு செய்வேன்
 உடனாக உதவிபுரி மனைவிமக்க ளோடே
 ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்திருவேன் எக்காலும் உண்மை”

மந்திரியாரிடம் அவன் பற்றிய விவரங் கேட்டறிந்தான். மன்னனுக்குப் பெரும் வியப்பாயிற்று. தன் மன நிலையை அவனுடைய கவலையற்ற வாழ்க்கையுடன் ஒப்பிட்டுச் சிந்தித்தான். மீண்டும் அப்பாட்டைப் பாடும்போது அரசன்தன்னை அறியாமலே செல்வன் முன் பாய்ந்தான். “அயலாரும் என்மீதில் அழுக்காறு கொள்ளார் என்றாய்; அது தவறு” என்றான். மனம் நிறைந்த செல்வனுக்கோ என்ன செய்வதென்றே தெரியாத நிலை. எதிர்பாராதவாறு எதிரே மன்னன். அவசரமாகத் தொப்பியைக் கையில் எடுத்தது வணங்கினான். “நான் அயலான் இல்லாமல் அரசனாயினும் உன்மீது அழுக்காறு கொள்கிறேன்; சுகபோகங்கள் அனுபவிக்கும் இலங்கை மன்னன் ஆயினும் மனதிலே மகிழ்ச்சி இல்லையே! ஒன்று மாறி ஒன்று கவலை புகுந்துகொண்டிருக்கின்றதே! ஆதலால், மன்னனாயினும் கவலையே இல்லாத உனக்குச் சமமாகமாட்டேன்; உன்னைப்போலக் கவலை இன்றி வாழ விரும்புகிறேன்; தயவுசெய்து உன் கவலையற்ற வாழ்வின் இரகசியத்தைச் சொல்லுவாயாக” என மனம் நிறைந்த செல்வனை நேர்காண (பேட்டி) முற்பட்டான்.

“ அப்பாநீ எப்போதும் மனமகிழ்ச்சியாக
 அலுவல் செய்யும் இரகசியம்அறிய உரைத்திருவாய்
 இப்பூமி அரசாளும் மன்னவன்யான் எனினும்
 எள்ளளவும் மகிழ்ச்சிஇலேன் யான்நீயா வேனோ”

எதிர் பாராத இந்நிகழ்வினால் திகைத்ததுநின்ற செல்வனுக்கு நிலைமை விளங்கிவிட்டது. அரசன் நிலையை நினைக்கச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. முன்னே நிற்பவன் அரசனல்லவா! புன் சிரிப்பாக மாறி மலர்ந்தது.

“தலையிருந்த பனைஒலைத் தொப்பிதனைக் கழற்றிச்
சற்றேபுள் சிரிப்புடனும் தாழ்மையொடும் மொழிவான்
அலையிருந்து பெருகும்இந்த மாவலியாம் ஆறு

அன்னைதந்தை ஆகும்இந்தக் குடிசைஎனது ஆட்சி
என்னிடத்தே அன்புடையாள் என்மனைவி தானும்
ஏவல்வழி நின்றிருவார் எனதுமக்கள் எல்லாம்
அன்னவர்க்குச் சோறுதரும் என்னுடைய வேலை
அடிமைஇல்லை அடிமைஇல்லை சுதந்திரனாய் வாழ்வேன்”

இவையெல்லாங் கேட்ட மன்னன் “என் மணிமுடி உன் பனைஒலைத்
தொப்பிக்குச் சமமாகாது; நான் இந்நாட்டு மன்னன் ஆயினும் உனக்குச்
சமனாகமாட்டேன்; எனது மாளிகை உனது இச்சிறு குடிசைக்கும்
ஒப்பாகாது; இவையெல்லாம் முழுவதும் உண்மைதான்; பொங்கு மனப்
பூரணமே பொன்றாத செல்வம்; நானும் உன்னைப்போல வாழ
முயற்சிப்பேன்; முடியுமோ என்பதுதான் கேள்வி” என்று
சொல்லிக்கொண்டே திரும்பினான்.

அத் தொழிலாளி இறைவன் தந்தவற்றோடு மனம் திருப்தியடைந்து,
மணிவாசகர் திருவெம்பாவையில் அருளியவாறு “சித்தம் அழகி”யவ
னாகத் திகழ்ந்தான் கண்டி மன்னன்.

“போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து”

“செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே” - கலித்தொகை

பவளக்கொடி

கள்ளங் கபடமற்ற பிஞ்சு மனங்களிலே கிளர்ந்தெழும் ஆசைக் கனவுகள் - ஆகாயக் கோட்டைகள் குழந்தை உள்ளங்களுக்கும் சிறிது ஆறுதல் அளிக்கும். சில ஆசைகள் இரவில் கொஞ்சம் மாறுபட்டுக் கனவாகத் தோன்றுவதுண்டு. பகலிலே மாறுபடாமல் விசித்திரமாக வளரும். அவ்வகைப் பகற் கனவுகள் தீமை விளைவிக்கும் எனக் கூறமுடியாவிடினும் பயனற்றவையே. சிலவேளைகளில் ஏமாற்றத்துக்கும் இடமளித்து விடும். "இலவு காத்த கிளி" பற்றிப் பலரும் அறிந்திருப்பர். இந்தக் கிளிக் கதையைக் கூற வந்த தாத்தா இலவ மரத்தை வருணிக்கும் பகுதி மிக அழகானது. சிறந்த உவமை. பசுமையான இலைகளின் நடுவே நிமிர்ந்து நிற்கும் இலவம் மலர்கள் கொழுந்துவிட்டெரி;ம் நெருப்புப்போல இருக்கிறதாம். உருவிலும் நிறத்திலும் பொதுமை உணர்த்துகிறார் புலவர். இலவமரத்தின் கிளைஅமைப்பு மற்றைய மரங்களிலும் வேறுபட்டது. கிளைகள் அறுபது பாகை வரையிற் சரிவாகவே வளரும். அதனை விளங்கிக் கொள்ள தெருச்சந்திகளை நினைவூட்டுகிறார். இது ஒரு புது உவமை

"செந்தீயின் நாப்போலச் செழுந்தளிர்கள் ஈன்று
திருமாலின் நிறம்போலப் பசிய தழை பொதுளி
நந்தாத நெடுந்தெருப்போலக் கிளைகள் பல ஒச்சி
நடுக்காட்டில் ஓர்இலவமரம் வளர்ந்ததன்றே "

குழந்தைகள் மட்டுமல்ல.பெரியவர்களும் மனக்கோட்டை கட்டுவதுண்டு. இன்று பலரின் மனதைப் பறித்திடும் லொத்தர் எனப்படும் அதிட்ட இலாபச் சீட்டு, புலவர் காலத்திற் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கவில்லை. வெள்ளையர் கொண்டு வந்த குதிரைப் பந்தயம் சில குடும்பங்களின் வாழ்வையே பறித்ததுண்டு. இலவங்காய் நன்றாகப் பழுக்கும்; அப்போது தானும் இனசனமும் நயந்து விருந்தருந்தும் நல்ல பெருந் திருநாளை எதிர் பார்த்திருந்த கிளிக்கு "வறியதொரு மகன் குதிரைப் பந்தயத்திற் காசு வந்து விழும் வந்து விழும் என்று மகிழ்வாக பிறிது நினைவு ஒன்றும் இன்றி" இருப்பதை உதாரணமாகக் காட்டுகிறார்.

குதிரைப்பந்தயப் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் மனைவி மக்கள் உண்ண உணவும் இன்றி வாடுவதைக்கூட நினையாதிருத்தலை இங்கே "பிறிது நினைவொன்றுமின்றி" எனச் சுட்டியவர்

"இல்லாத பயன் விரும்பி ஏமாந்த பேரை இலவு காத்த கிளி என்பர் உலகோரே" என முடிவுரைகூறுகிறார்.

தனிமை சிலவேளைகளில் இத்தகைய மனக்கோட்டை ஆசைக் கனவுகள் கட்ட வழிவகுக்கும். சிறுவர்கள் அடிக்கடி கற்பனைச்சிறகிற் பறப்பதுண்டு. கழிப்பிடக் கதவின் உட்புறத்தில் நல்ல சிந்தனையைத் தூண்டக் கூடிய படங்களை மாற்றி மாற்றி ஒட்டவேண்டும் என அறிஞர் சிலர் கூறுவர். பகற் கனவையும் பலனையும் விளக்க, கதை ஒன்று கூறுகிறார் புலவர்.

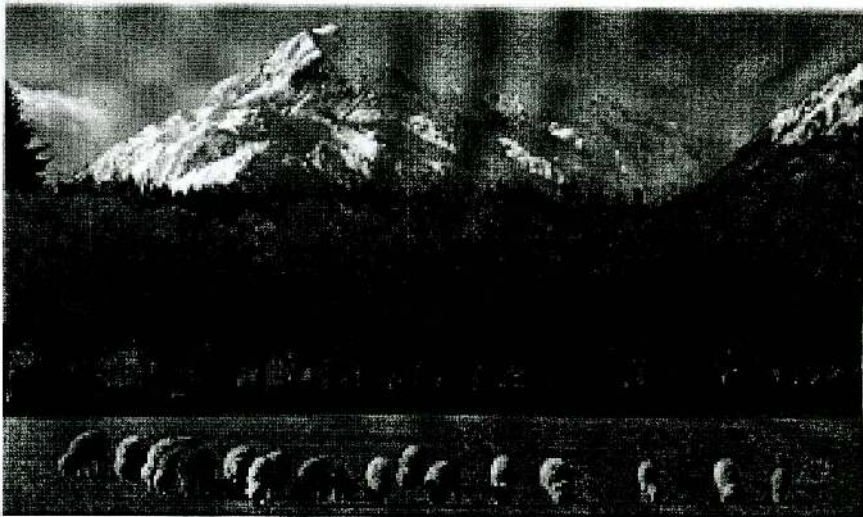
பவளக்கொடி வறிய குடும்பத்தைச் சார்ந்தவள். பெயருக்குப் பொருத்தமாக ஆடி அசைந்து நடப்பாள்; தன் அழகுபற்றி அவளுக்குப் பெருமை. பாலெடுத்தது விற்பவள் தனியாகச் சந்தைக்கு நடந்து செல்லும்போது கண்ட ஆசைக்கனவு இது.

"..... பாலை இன்று விற்பேன், காசைப் பையில் வைப்பேன் முருகர் அப்பா வீட்டில், முட்டை விற்பாள் பாட்டி கோழிமுட்டை வாங்கிக், குஞ்சுக்கு வைப்பேனே புள்ளிக் கோழிக் குஞ்சு, பொரிக்கும் இரண்டைஞ்சு குஞ்சுகள் வளர்ந்து, கோழியாகும் விரைந்து விரைந்து வளர்ந்திருமே, வெள்ளைமுட்டை இருமே முட்டை வற்ற காசை, முழுதும் எடுத்து ஆசை வன்னச் சேலை சட்டை, மாதுளம்பூத் தொப்பி வாசனைச் செருப்பு, வாங்குவேன் விருப்பு வெள்ளைப் பட்டு உடுத்து, மினுங்கு தொப்பி தொடுத்துக் கைஇரண்டும் வீசிக், கதைகள் பல பேசிக் சுந்தரீபோல் நானே, சந்தைக்குப் போவேனே அரியமலர் பார்ப்பாள், அம்புசுழும் பார்ப்பாள் பூணியும் பார்ப்பாள், பொற்கொடியும் பார்ப்பாள் சரிகை வேலை பாரீர், தாவணியைப் பாரீர்

வன்னச் சட்டை பாரீர், வடிவழகு பாரீர்
என்று யாரும் புகழ்வர், என்னை யாரே இகழ்வர்
பாரும் பாரும் என்று, பவளக் கொடி நின்று
சற்றுத் தலைநிமிர்ந்தாள்

அடுத்து என்ன நிகழ்ந்திருக்கும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.
இங்கே, “கைக்கு வருமுன்னே நெய்க்கு விலை பேசேல்” என்ற
பழமொழியையும் நினைவுபடுத்துகிறார்.

பெண்களிற்பெரும்பாலானோர் மற்றப் பெண்கள் தம்மைப் பார்த்துப்
புகழவேண்டும் என்பதற்காகவே சக்திக்குமேற்பட்ட ஆடை அலங்காரம்
செய்கின்றனர் என்பதை உணர்த்துகிறார். இங்ஙனம், சிறுவர்
செந்தமிழ் ஊடாக, சிறுவரின் அன்னையர்க்கும் அறிவுரை வழங்கி
யிருக்கிறார் தங்கத் தாத்தா.

பனி படர்ந்த 'மௌன்ட் குக்' மலையையும் நியூசிலாந்தின் ஏற்றுமதிப்
பொருள்களை நல்கும் கம்பளி ஆடுகள் மேய்வதையும் காண்க.

* * *

எலியும் சேவலும்

குழந்தைகளுக்குப் பிறரைப் போலப் பாவனை செய்து விளையாடுவதில் பெரும் விருப்பம் உண்டு. தங்கள் மனங் கவர்ந்த பாட்டி, ஆசிரியர், நாய்க் குட்டி, வண்ணத்துப் பூச்சியாகப் பாவனை செய்து நடிப்பதில் மிகுந்த ஆர்வங் காட்டுவர். தனது நடிப்பை மற்றவர்கள் பார்த்து மகிழ்வதையும் பாராட்டுவதையும் அறிந்து, தமது பெருஞ் சாதனையாக எண்ணிப் பூரிப்படைவர். இத்தகைய இயல்புக்கங்களுக்கு விருந்தளிப்புகளாக அமைவன சிறுவர் நாடகங்கள். தங்கத் தாத்தாவும் ஆசிரியராகச் சேவை புரிந்தவர். ஆதலின் "எலியும் சேவலும்" என்றொரு நாடகமும் எழுதியிருக்கிறார். இது முன்னர் நாம் பார்த்த "தாடியறுந்த வேடன்" என்றது நகைச் சுவை நாடகம். அது கீழ் வகுப்பு மாணவர்க்கென யாக்கப்பெற்றது. இதுவோ மாணவர்க்கு வாழ்வியல் நுட்பங்களை உணர்த்தும் முகமாகப் புணையப் பெற்றது. வெளித் தோற்றங் கண்டு மருளுதலோ, வெருளுதலோ தகாது எனச் சிறு வயதிலேயே மனதிற் பதியச் செய்கிறது.

இந்நாடகத்தில் வரும் கதை முதல்வன் சேய்எலி. துணைவர் பூனையும் சேவலும். வெளித்தோற்றங் கண்டு சேய் எலி ஏமாந்ததை விளக்கும் ஆசிரியனாகச் செயற்படுகிறது தாயெலி. "வாழ்விலே 'மாயோ' என்றே குரலெழுப்பும் பூனை போன்ற வஞ்சகர் மாயக் கோலத்தில் வந்து மயக்கிக் கேடுசெய்ய முனைவர்; நல்லவர் சிலவேளையிற் கடுமையாகச் செயற்படுவது நன்மை பயப்பதற்கே." என்று தாயெலி விளக்குகிறது சேயெலிக்கு. இங்கே நாடகத்தைக் காண வந்திருக்கும் தாய்மாருக்கும் தமது கள்ளங் கபடம் அறியாத செல்வக் குழந்தைகளுக்கு அறிவுறுத்தவேண்டிய கடமையைத்

தாயெலி வாயிலாக நினைவூட்டுகிறார் தங்கத் தாத்தா. மறைவாகச் செய்தாலும் மற்றவர்க்குப் புலப்படும் என்பதை விளக்க ஒரு நிகழ்வையுஞ் சேர்த்திருக்கிறார். பூனைகண்ணை மூடிக்கொண்டு பாலைக் குடிக்கிறது.

இது ஒடிக் களைத்த தீக்கோழி தலையை மணலுட் புதைக்குஞ் செய்தியையும் சுவருக்கும் காதுண்டு என்ற கூற்றையும் நினைவு படுத்துகிறது. சேவல் வாயிலாக "களவு பொல்லாதது" என அறிவுறுத்துதற்காக முன்றாங் காட்சியையுஞ் சொருகியிருக்கிறார்.

வீட்டிலே தாயாரின் கண்கான்ப்பில் வளருங் குழந்தைகளுக்கு வெளியுலகம் பார்க்கும் ஆசை ஏற்படுவதுண்டு. (தாய்மார் கருத்திற் கொள்ள வேண்டியது) சேய் எலியும் அவ்வாசையால் உந்தப் பெற்றாலும் அம்மாவின் அநுமதியைக் கோருவது நமது சிறுவர்க்குரிய அறிவுரை. அம்மாவின் இணக்கத்தைப் பெறுதற்காக ஒரு போலியான ஆனாற் பொருத்தமான சாட்டுச் சொல்கிறது.

"வெய்யிற் கொடுமை அம்மா மேனி வேர்க்குதம்மா
பைய உலாவிவரப் பரிந்துவிடை தாரும்அம்மா"
மறுமொழியிலே தாய்மையைக் காணலாம்.

"ஆசை மிகுந்த மைந்தா, அன்பான கண்மணியே
மோசம் வரும் மகனே முற்றத்திலும் போகவேண்டாம்
பொல்லாத துட்டர் மைந்தா புறத்தே பதுங்கி நிற்பர்
அல்லாதனபுரிவார் ஐயா நீ போகவேண்டாம்"

மைந்தா - வலிமைமிகுந்தவனே

வெளியே போகும் ஆசை மிகுந்த சேய் எலிக்கு மைந்தா என, தாய் விளித்ததனால் துணிவு வளர்ந்துவிட்டது.

"ஆண்பிள்ளை நான் அலனோ அன்னாய் பயம் உனக்கேன்
 வீண்பிள்ளை ஆக்காதே விடை அருளிச் செய்யும் அம்மா"
 அம்மாவின் அன்புக் கூட்டுக்குள் வாழ்ந்து பழகி உழைக்கப் பிழைக்கத்
 தெரியாமல் தண்டச் சோற்றுக் காரனாக-வீண்பிள்ளையாக- வளர்க்க
 லாகாது எனத் தாய்மாருக்கும் அறிவுரை கூறுகிறார் புலவர்.
 மேலும், "கும்பிட்டேன் உன்னைக் குறுக்கே நீ மறியாதே" என
 மன்றாடிக் கேட்கவே பெற்றமனம் பித்தாகி விட்டது.

"போய் வருவாய் என மகனே

புத்தியுடன் பத்திரமாய்

நீ திரும்பி வருமளவும்

நின்றபுறம் பார்த்திருவேன்" என்று எச்சரித்து இணக்கம்
 தெரிவிக்கின்றது தாயெலி. சேயெலியுந் துள்ளிக் கொண்டும்
 அடுக்களை அப்பத்தைக் கற்பனையிற் கண்டு கொண்டு சில்லென்ற
 தென்றலின் சுகத்தை நயந்துகொண்டும் செல்கிறது. சிறுவர்
 கற்பனைக் கோட்டையில் மிதப்பார்கள். அவ்வாறே சேயெலியும்
 "தொங்கிச் சுவரிற் குதிப்பேன். . . அடுக்களைப் புறத்திலே ஓடி -
 அங்கே அப்பமும் வெண்ணெயும் அருந்துவேன் தேடி" என மனப்பால்
 குடித்துக் கொண்டு சென்றது.

கண்களை மூடிப் பாலை நக்கியபோது சத்தப்பாடாமல் வந்த பெண்
 மத்தாலடிக்க மனங்கலங்கி வந்த பூனைக்குச் சேவல் "ஐயா, களவு
 பொல்லாது" எனப் புத்தி சொல்ல "புத்தி சொல்ல வந்தீர் போம்"
 என்று சேவலைப் புறந் தள்ளி வந்தது. கள்ளவாழ் வாழ்வு
 வாழ்வாருக்குப் பிறரின் அறிவுரை ஓட்டைக் குடத்தில் வார்த்த
 நீர்போல் ஆகுமன்றோ. பூனை அமுதமுது வர, சேயெலியுந் தலை
 நீட்டியது. பூனையின் "மாஅஅயோ, மாஅஅயோ" என்ற மாயக்குரல்,
 இனிய குரல் கேட்டபோது பூனை தன்னை வரவேற்பதாக
 கள்ளங்கபடமற்ற சேயெலி எண்ணிற்று. பூனை எழுந்து பதுங்கிப்

பதுங்கி வர, தன்னோடு உறவாட வருவதாகத் தப்புக் கணக்குப் போட்டது சேயெலி. அந்தநேரம் பார்த்து அங்கே நின்ற சேவல் "விடு விடு" என்று செட்டைஅடித்துக் கூவுகிறது. "பட பட" எனச் செட்டை அடித்தது எனக் கூறாமல் முன்பும் பூனைக்கு அறிவுரை கூறிய சேவல் "குழந்தை எலி அது கொல்லாதே போக விடு, விடு" எனப்பூனையை நல்வழிப்படுத்த முயல்வதாகப் புலவர் காட்டமுற்பட்டார் போலும்.

செட்டையடி கேட்ட சேயெலி பயந்து பதைபதைத்து ஓடுகின்றது; தாயிடம் முறையிடுகிறது. மற்றவர்கள் நயந்து சுவைக்கும் சேவலின் அழகு பயங்கரமாகத் தோன்றுகின்றது சேயெலிக்கு. "கொடுமை செய் கூற்றுவன்போல் - வந்து கூவினதே ஒரு பொல்லாப் பிராணி" என்று முறையிடத் தோன்றுகின்றது. ஒரே நிகழ்வு அல்லது தோற்றம் அவரவர் மனப்பங்குக்கு ஏற்ப வேறுபடப் புலப்படும் என்ற உண்மையும் இங்கே வெளிப்படுகிறது. சேவலின் கழுத்து வளைவை விளக்க வினாக்குறியை உவமையாகக் கூறியதும் சேவலைப் பயங்கரமான தாகச் சேயெலி சித்திரிப்பதும் நயக்கத்தகும்.

"கொண்டையில் இரத்தம் தோய்ந்த

கூரிய வாள்ஒன் றுண்டு

கண்டத்தில் இரண்டு கத்தி

கட்டியே தூங்கும் அம்மா

சண்டைசெய் வீரன் போலச்

சடசட என்ற டித்து

விண்டது பெரிய சத்தம்

மெய்ய்மறந்து அறிவு சோர்ந்தேன்"

அந்தச்சண்டைக்காரன் வந்திராவிட்டால் "நான் அருமையான தோழனைக் கண்டு சல்லாபம் செய்வேனே" எனக் கழிந்ததற்கு இரங்குகிறது. தாயெலி அருமை மகனுக்கு அறிவுரை கூறகிறது. 'மின்னுவதெல்லாம் பொன்அல்ல' என்பது பழமொழி. மாயக் குரல்

எழுப்பி வந்த பிராணி எம் இனத்துக்கே பகை. உன்மீது பாய்ந்து உன்னைக் கடித்துக் குதறி உண்டு மகிழ வந்தது. உன்னை மட்டுமன்று. என்னைக்கூடத் தின்றுவிடும். "பொல்லாத துட்டர் புறத்தே பதுங்கி நிற்பர்; புத்தியுடன் போய் வா" என்று சொல்லித் தானேவிடை தந்தேன். வெளியே போகும் ஆசை என் அறிவுரை புத்தியிற் படாமல் தடுத்துவிட்டது. இன்று பட்டறிந்துவிட்டாய் அல்லவா? இப்போது இன்னொன்று சொல்லுகிறேன். பொல்லாத பிராணி என்று நீ நினைத்ததுதான் உன்னைக் காப்பாற்றியது. அந்தக் கடுங்குரல் கேட்டிராவிட்டால் நீ பூனை வாயிற் போயிருப்பாய். கண்டித்துத் திருத்த விரும்புகிறவர்களும் உள்ளனரே. "கண்ணாற் கண்டதும் பொய்; காதாற் கேட்டதும் பொய்" இன்று பஞ்சபோல மிருதுவான மயிரும் பளிங்குபோன்ற கண்ணும் கொண்ட அந்தப் பிராணி அருமையான ஓர் தோழன்; வாளும் கத்தியும் கொண்ட மற்றப் பிராணி பொல்லாதது என்று சொன்னாயே. நீ கண்ட பசுமைத் தோற்றமும் இனிய குரலும் உண்மையானதல்ல என்று கூறி அணைத்தது பிள்ளையை.

இனிக்க இனிக்கப்பேசி இன்னாதவை செய்வோர் பலருளர். இன்னாதவை செய்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டு இனிமையாகப் பேசி மயக்கமுயல்வோரும் உளர். எனவே, இயல்பான பற்றுப் பாசம் இல்லாத இவர் இனிக்கப் பேசுவதேன்? உதவ விரும்புவதாகச் சொல்லுவதேன்? வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியதுபோல நல்லவை நாடிய இனிய சொல்லா இவர் சொல்வது எனச்சிறிது சிந்திக்கவேண்டும். கேட்டது பயங்கரக் குரல் என்றதும் சரியானதல்ல; உள்மனத்தையும் வெளித்தோற்றத்தையும் ஆராய்ந்து நண்பர்களைத் தேடிக்கொள்ளல் வேண்டும் என்று இந்நாடகத்தின் வாயிலாகச் சிறுவர்களுக்கு அறிவு புகட்டுகிறார் தங்கத் தாத்தா.

" வெளிப்பற வேடப் பொலிவினை நோக்கி
 உள்ளகத் தெண்ணம் உரைத்திடப் போமோ
 பொல்லா மறவன் புதரினில் மறைந்தும்
 மெல்லெனப் பறவையை வீட்டுதல் போல வீட்டு- விழுத்து
 நல்ல வேடம் தன்னிலே மறைந்து
 அல்லன செய்யும் மாந்தரும் உளரே
 கரும்சொல் கூறி இனிமை பயக்கும்
 நடுநிலை நண்பரும் பலர்உண்டு அதனால்
 அகமும் புறமும் ஆராய்ந்து
 தகுதி நண்பரைத் தான் கொளல் முறையே"

நியூசிலாந்தின் வட தீவில் கிஸ்போன் நகருக்கு அண்மையில் உள்ள
 நீர் வீழ்ச்சி

